

Người Yêu Sau Ba Năm

Contents

Người Yêu Sau Ba Năm	1
1. Chương 1: Thế Giới Tận Thế Là Giả	1
2. Chương 2: Chứng Mất Trí Nhớ Quái Lạ	4
3. Chương 3: Cả Nhà Đều Có Bệnh	6
4. Chương 4: Thế Giới Sau Ba Năm	6
5. Chương 5: Người Yêu Hoàn Mỹ Quý Dị	9
6. Chương 6: Tầm Hình Trong Sách	12
7. Chương 7: Mặt Người Trong Đêm Tối	14
8. Chương 8: Nhẫn Trên Ngón Áp Út	17
9. Chương 9: Nhật Ký Và Video	19
10. Chương 10: Sụp Đổ Không Thể Ngăn	22
11. Chương 11: Giấc Mơng Rất Dài (1)	25
12. Chương 12: Giấc Mơng Rất Dài (2)	29

Người Yêu Sau Ba Năm

Giới thiệu

Editor: ♪ Đậu ♪ Thể loại: Đoạn văn, hiện đại, bệnh kiều. Có bao giờ bạn suy nghĩ bỗng một ngày chỉ trong một đêm, mà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-yeu-sau-ba-nam>

1. Chương 1: Thế Giới Tận Thế Là Giả

Nền văn minh Maya tiên đoán ngày 21 tháng 12 năm 2012 bóng đêm sẽ sập xuống, bình minh ngày 22 tháng 12 vĩnh viễn không xuất hiện.

Người nào cũng xem lời tiên tri ấy là xàm xí, ai tiêu phí thời gian cứ tiếp tục tiêu phí thời gian, ai ngây ngốc sống qua ngày cứ tiếp tục ngày ngốc sống qua ngày.

Bạn gái thậm chí còn bước bình yêu cầu kết hôn vào ngày 22 tháng 12 năm 2012, tuyên bố muốn cử hành một hôn lễ tận thế thật long trọng hoành tráng.

“Chẳng lẽ em không thấy chuyện đó rất không may mắn hả?” Châu Kiều bất lực đỡ trán.

Bạn gái hung dữ quát anh: “Vậy không kết hôn nữa.”

Châu Kiều lập tức chịu thua: “Nữ thần chọn ngày nào thì là ngày đó! Tiểu nhân tuyệt đối tuân theo!”

Bạn gái rốt cục cũng mỉm cười, ghé đến thưởng cho Châu Kiều một nụ hôn, Châu Kiều chìm đắm vào nụ hôn ngọt ngào này, anh nhắm mắt tưởng tượng cuộc sống sau hôn nhân.

Tính cách của bạn gái ngoại trừ hơi điệu ngoa, còn những mặt khác đều tốt không chỗ chê, đáng người ngoại hình tuyệt vời, quan trọng nhất là có vòng một rất đáng kiêu hãnh, bọn anh là bạn thời đại học, năm nhất thì hai người nhất kiến chung tình, qua lại 4 năm, giữa thời gian ấy cũng chia tay tái hợp chia tay tái hợp miết, bởi vì bạn gái thật sự quá xuất sắc, luôn có đám thanh niên cố gắng thọc gậy bánh xe, Châu Kiều với tinh thần chiến binh NTR kiên cường vượt khó xông lên, cuối cùng vào năm thứ 4 hai người quen nhau, anh cầu hôn thành công. Vì đã từng mất đi, nên Châu Kiều đặc biệt trân trọng bạn gái, cô ấy khá tùy hứng cũng khá điệu ngoa, nhưng Châu Kiều có thể nhịn thì sẽ nhịn.

Nhấn kết hôn là do Châu Kiều bớt ăn bớt mặc cộng thêm vay tiền mua, bạn gái rất ngưỡng mộ lòng chân thành ấy, chuyên du lịch trăng mật được đặt tại Thanh Đảo, bạn gái thích biển, luôn huyền thuyên muốn ngắm mặt trời mọc ở ven biển, mặc dù đau lòng cho số tiền chi ra nhưng đổi lấy được sự ngọt ngào ấm áp của bạn gái cũng xem như xứng đáng.

Quả thật Châu Kiều vẫn luôn tâm niệm mong ngóng đến ngày 22 tháng 12 năm 2012.

Anh tin chắc rằng đến ngày hôm đó, bạn gái sẽ mặc chiếc váy cưới tinh khôi xinh đẹp, cầm đóa hoa tươi, thanh nhã bước trên thảm đỏ đến chỗ Châu Kiều, bọn họ sẽ đối diện nhau giữa tiếng chúc phúc của người thân bạn bè, mỉm cười, trao nhẫn, hôn môi, ôm nhau.

Thậm chí Châu Kiều chưa từng gọi bạn gái là “vợ”, chỉ vì giữ lại cho ngày hôn lễ, trong ánh nhìn rửa tội của tất cả mọi người thâm tình gọi cô ấy.

Nhưng, ngay ngày hôn lễ, Châu Kiều giơ tay che khuất tia nắng chiếu xuống mặt mình xuyên qua cửa sổ, anh dần hé mở mắt, dán mắt vào đèn bàn hình cá sấu ở đầu giường, ngày đờ trong chốc lát.

Lúc dẫn bạn gái đi dạo trong cửa hàng gia đình, Châu Kiều ngay tức khắc chọn trúng cái đèn bàn đó, nhưng không chờ anh mở miệng, bạn gái đã cầm đèn thủy tinh màu hồng phấn đi tính tiền.

Thế thì vì sao bây giờ nó lại xuất hiện trên đầu giường Châu Kiều?

Châu Kiều chuyển tầm mắt sang cái đồng hồ báo thức bên cạnh đèn bàn: 12:30.

Anh giãy nảy nhảy xuống giường như cá chép, lòng lạnh ngắt đi một nửa.

Tám giờ đám cưới! Mà bây giờ mẹ kiếp 12 giờ 30 rồi!

Châu Kiều nhớ tối hôm qua mình rõ ràng có đặt báo thức trước rồi mà!

Anh luống cuống tìm quần áo mặc, thì phát hiện trên giường chỉ có chiếc áo thun chưa từng thấy qua, nhãn hiệu nước ngoài hoàn toàn xa lạ, không hề có bộ âu phục chú rể đêm trước xếp gọn gàng để trên giường!

Đã vậy ——

Châu Kiều nhìn ngắm bốn phía, cách trang trí xa lạ trần nhà xa lạ dụng cụ xa lạ, đây không phải phòng ngủ của anh.

Hoặc có thể nói không phải nhà của Châu Kiều.

Châu Kiều bắt bản thân phải bình tĩnh, cẩn thận nhớ lại chuyện tối hôm qua.

Đầu tiên là bị đám bạn kéo vào bar tham gia cái gì mà tiệc độc thân cuối cùng, xong anh đưa thẳng bạn say khướt về nhà trọ của nó, rồi tự mình bắt xe về. Sắp ngủ thì gọi cho bạn gái, Châu Kiều nhớ cô ấy nói rất dịu dàng: “Đây là cuộc điện thoại cuối cùng chúng ta lấy thân phận bạn trai bạn gái gọi cho nhau đấy nha.”

Hiếm khi bạn gái dịu dàng như thế, nên rất lâu sau Châu Kiều cũng không nỡ cúp điện thoại, đến khi bạn gái dữ dằn ra lệnh: “Mau ngủ đi! Ngày mai mà dám đến muộn nữa giết lỵ hôn tại chỗ!”

Vậy là anh cúp máy rồi đi ngủ sớm.

Chỉ có điều vẫn ngủ dậy muộn, còn muộn đến quá đáng.

Thế nhưng với tính cách của bạn gái, Châu Kiều trẻ thế này, cô ấy chắc chắn sẽ thẹn quá hóa giận mặc áo cưới trực tiếp xông vào nhà anh đâm chết anh ngay tại chỗ. Mà vì sao mãi đến giờ vẫn không có động tĩnh gì? Đừng nói chạy đến đây đâm chết anh, ngay cả một cú điện thoại cũng không có.

Châu Kiều sinh nghi trong lòng, ôm quyết tâm quyết tử gọi điện thoại tạ tội với bạn gái, nhưng cái iphone 4 hay 5 gì đó trên bàn vốn không phải điện thoại của anh, Châu Kiều rất trung thành bất khuất với Đảng Nokia, ngay lúc Châu Kiều “như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc” thì cửa phòng ngủ bị đẩy khê, một người đàn ông xa lạ bưng khay thức ăn đến, ngũ quan điển trai, mỉm cười dịu dàng hỏi: “Tỉnh rồi? Anh làm sandwich rồi đây, ăn chút đi.”

Châu Kiều đơ người ngồi trên giường, lắp bắp hỏi: “Anh... là ai?”

Người đàn ông đặt khay thức ăn xuống bước đến chỗ Châu Kiều, Châu Kiều thấy thân hình cao lớn của y ngày càng áp sát thì dấy lên nỗi hoang mang không tên, anh theo bản năng lùi ra sau, đầu đập vào tường, người đàn ông đến gần Châu Kiều, giơ tay xoa chỗ bị đập: “Sao không cẩn thận vậy?”

Châu Kiều nuốt ngụm nước bọt, trong đầu xoay vần vô số dấu chấm hỏi.

Sao người đàn ông trước mắt lại thân mật với mình thế chứ! Hai người thân quen lắm hả?

Tại sao mình lại xuất hiện ở đây? Rốt cục người đàn ông này là ai? Là y đưa mình đến đây? Bắt cóc? Vơ vét? Sát nhân biến thái liên hoàn?

“Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi,” Châu Kiều cảnh giác cách xa y một mét, hỏi, “Anh là ai? Đây là đâu? Sao tôi lại ở đây?”

Người đàn ông bất đắc dĩ cười khổ: “Anh tên Thiện Tịch, đây là nhà anh, em là người yêu của anh, đương nhiên sẽ ở với anh rồi.”

Nói xong lại giơ tay xoa đầu Châu Kiều: “Thỏa mãn chưa?”

Châu Kiều nổi da gà toàn thân, anh nhìn y bằng vẻ mặt như ăn phải ruồi bọ, nửa ngày cũng không tiêu hóa nổi lời y nói.

Đây là nhà của y? Y là người yêu của anh?! Viết chuyện cười gì đấy!

Châu Kiều bắt đầu hoài nghi bản thân có phải xuyên vào nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết ngôn tình, có sắc đẹp tuyệt trần, chỉ số IQ thiên tài với gia thế không ai sánh kịp không?

Tiếp theo có lẽ anh nên tìm một tấm gương để soi mặt xem có xảy ra biến hóa nào khác?

“Châu Kiều, đừng nghịch nữa, ăn điểm tâm đi.” Người đàn ông nói.

Y gọi tên của mình, xem ra không hề xuyên qua. Châu Kiều thở phào.

Chờ đã, bây giờ quan trọng nhất là hôn lễ! Bất luận anh là nữ chính ngôn tình hay là sát nhân biến thái liên hoàn thì hiện tại điều quan trọng nhất là gọi điện thoại tạ tội với bạn gái!

Châu Kiều vội vàng bước xuống giường, phát hiện mình chỉ mặc một cái quần lót chữ nhật (boxer briefs), còn người đàn ông lại đang đứng bên nghiêm túc đánh giá mình, anh lúng túng chỉ áo thun với quần jean không biết nhãn hiệu nước nào nằm trên giường hỏi: “Có thể cho tôi mượn mặc tạm không?”

Y cười khê: “Nói ngốc gì vậy, đó không phải quần áo của em sao?”

Châu Kiều ba chân bốn cẳng mặc quần áo tử tế, lại chỉ điện thoại nằm trên bàn: “Có thể cho tôi mượn dùng không?”

Dường như người đàn ông ý thức được chỗ nào là lạ, anh ta nhúu mày im lặng.

Châu Kiều mặc kệ, cầm điện thoại lên bấm số bạn gái, đầu kia truyền đến giọng nữ máy móc: “Số máy quý khách vừa gọi hiện không có thật, xin quý khách vui lòng kiểm tra lại.”

Không thể nào, rõ ràng tối hôm qua vừa mới gọi nói chuyện mà.

Châu Kiều bấm nhiều lần, đáp lại anh vẫn là giọng nữ lạnh nhạt kia.

Hai tay anh run rẩy dữ dội, nhìn thấy thời gian hiển thị trên màn hình điện thoại là: Ngày 21 tháng 12 năm 2015.

Chắc chắn là điện thoại có vấn đề rồi, luôn như thế mà, dù có là dòng điện thoại nào hoặc nhiều hoặc ít cũng đều sẽ có chút vấn đề, màn hình trắng, tự động tắt nguồn, chuông báo không đúng giờ đặt, sai thời gian vân vân.

Chắc chắn là vậy.

Nhưng mà.

Lịch trên tường, quảng cáo trên ti vi, trang bìa cuốn tạp chí nằm trên bàn đều ghi những chữ thật to (năm 2015).

—— Tất cả những chuyện này mẹ nó rốt cục bị quái quỷ gì?

2. Chương 2: Chứng Mất Trí Nhớ Quái Lạ

Chuyện này dù rơi xuống người bình thường nào cũng đều không thể bình thần tiếp nhận nổi.

“Mẹ kiếp mị xuyên đến 3 năm sau ư! Nhanh nói mị biết kết cục của thám tử Conan đi!” —— phản ứng thế này là không thể.

“Đừng cản mị để mị đi chết là có thể trở về năm 2012 tham dự hôn lễ rồi!” —— đương nhiên phản ứng thế này càng không thể.

Châu Kiều tốt xấu gì cũng là đàn ông trưởng thành có chỉ số IQ như bình thường.

“Cậu mắc phải chứng rối loạn phân ly (*), nói cách khác, từ ngày 21 tháng 12 năm 2012 đến hiện tại, trong thời gian 3 năm đó cậu không nhớ những chuyện đã xảy ra.” Trải qua một loạt các kiểm tra thể trạng rườm rà phức tạp, bác sĩ chỉ vào phim CT mà Châu Kiều xem không hiểu chút gì, ông hỏi, “Chứng mất trí nhớ kiểu này chủ yếu là do yếu tố tâm lý quấy phá, gần đây có phải cậu trải qua chuyện nào đó cực kỳ đau thương không? Hoặc chịu phải đả kích rất nặng nề?”

“Không có.” Thiện Tịch ngồi bên lên tiếng, ngữ điệu chân thật đáng tin.

Một ngọn lửa dấy lên trong lồng ngực Châu Kiều, anh sùng sộ, “Đây là chuyện của riêng tôi, anh có thể tạm tránh ra không?”

Thiện Tịch phức tạp dõi nhìn Châu Kiều, anh ta đứng bất động tại chỗ.

Bác sĩ vội nói: “Hiện giờ cậu đang trong giai đoạn mất trí nhớ, quên rất nhiều chuyện, nhất định phải có người thân ở cạnh...”

“Ai là người thân của ai?!” Châu Kiều trừng mắt bất đắc dĩ, “Mẹ nó con mắt nào của ông thấy anh ta là người thân của tôi?”

Thiện Tịch không chút biến sắc hỏi: “Bác sĩ, tình huống của em ấy như thế cần nằm viện không?”

“Xác định là phải nằm viện quan sát một thời gian...” Xuất hiện rồi, lời kịch thông dụng của bác sĩ toàn thế giới.

Châu Kiều xoa mạnh huyệt thái dương: “Không được!”

“Nhất định phải nằm viện.” Thiện Tịch nói.

Châu Kiều bỗng nhiên xông lên túm cổ áo anh ta, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Câm miệng đi! Ông đây nói không được là không được, còn cần đến ngoài ngoài như anh quản lý?”

“Người ngoài?” Sắc mặt Thiện Tịch âm u hẳn xuống, nhìn thẳng vào Châu Kiều: “Em lặp lại lần nữa xem?”

Hai tiếng sau, Châu Kiều nằm thẳng cẳng trên giường bệnh, tay cầm ống truyền nước, trừng mắt nhìn trần nhà.

Châu Kiều rất tức giận.

Anh cảm thấy rất tức giận với bản thân chỉ vì bị ánh mắt âm trầm của Thiện Tịch nhìn đã sợ hãi ngoan ngoãn nằm viện.

Anh tuyệt không tin mình mắc phải chứng mất trí nhớ quàn què gì đó.

Anh có thể nhớ rõ chuyện xảy ra ngày hôm qua thậm chí cả mấy ngày trước, 3 ngày trước, cũng chính là ngày 19 tháng 12, là sinh nhật 24 tuổi của anh, anh phát thiệp cưới với mỗi một người đồng nghiệp hay bạn bè tham dự tiệc sinh nhật, còn ôm bạn gái hôn thật kêu giữa tiếng huyền não của bạn bè.

Mục tiêu lớn nhất của Châu Kiều là trước 25 tuổi cưới được vợ, anh vốn cho rằng bản thân rất cực “tâm tương sự thành” rồi.

Ngờ đâu chỉ trong một đêm, anh vọt lên 27.

Vọt lên 27 tuổi!

Lúc 25 tuổi đang làm gì, 26 tuổi đang làm gì, anh hoàn toàn không biết!

Khốn kiếp đây là chuyện gì chứ!

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, cô của Châu Kiều đi vào.

Châu Kiều như nhìn thấy cọng cỏ cứu mạng, anh bò dậy khỏi giường bệnh: “Cô! Chuyện này cuối cùng là sao?! Cái tên Thiện Tịch kia là ai? Tại sao con lại xuất hiện trong nhà anh ta? Tại sao năm 2012 lại bỗng biến thành 2015? Tại sao số điện thoại của Thư Tuệ thành không có thật? Cha mẹ con đâu?”

Cô đứng ngây tại chỗ, dừng rất lâu mới tiêu hóa xong đồng câu hỏi của Châu Kiều.

“Xem ra con thật sự mắc chứng mất trí nhớ.” Cô lắc đầu thở dài.

Nhìn sắc mặt cô nghiêm túc, tâm Châu Kiều bắt đầu nặng trĩu.

“Nghe này, tiểu Kiều,” cô nhẹ nhàng nắm chặt tay Châu Kiều, “Trí nhớ của con dừng lại vào ngày 3 năm trước con kết hôn với Thư Tuệ, buổi sáng hôm đó con đi tàu điện ngầm xảy ra chuyện, thiệt mạng rất nhiều người, Thiện Tịch đứng cùng toa xe đã cứu con. Sau đó hai đứa con bắt đầu yêu nhau, nhưng gặp phải phản đối kịch liệt của cha mẹ, con không tiếc đoạn tuyệt quan hệ với cha mẹ cũng phải sống cùng Thiện Tịch, còn rời nhà trọ để chuyển đến biệt thự của Thiện Tịch...”

“Đợi đã,” Châu Kiều ngắt lời cô, đầu hơi choáng váng, “Cô nói là buổi sáng hôm đó con không tham dự lễ kết hôn với Thư Tuệ, mà chạy đi đứng tàu điện ngầm hả?”

Cô gật đầu.

“Sao có thể?” Châu Kiều lắc đầu nguầy nguậy, “Sao con có thể vào ngày hôn lễ của mình lại ngơ ngẩn ngẩn chạy đi đứng tàu điện ngầm chứ!? Chẳng lẽ con định đi tàu điện ngầm đến giáo đường hôn lễ à?”

“Chỉ có một mình con biết lý do.” Cô nói.

Xạo.

Chắc chắn là xạo.

Châu Kiều hoài nghi nghiêm trọng người cô này là do Thiện Tịch cử người đến giả mạo.

Anh yêu bạn gái tha thiết, sao có thể bỏ cô dâu của mình chờ ở giáo đường, chạy đến đứng tàu điện ngầm?

Anh là người con có hiếu, sao có thể đoạn tuyệt quan hệ với cha mẹ?

Trọng điểm là, sao anh có thể yêu một người đàn ông!?

Đời này anh ghét nhất chính là mấy tên gay chết bầm!

Thế mà.

Khi anh thử dùng điện thoại tìm kiếm, thì nhìn thấy màn hình hiển thị rõ ràng dòng tin (Ngày 22 tháng 12 năm 2012 tại trạm tàu điện ngầm ở thành phố X xảy ra sự cố kinh hoàng chỉ có hai người may mắn sống sót).

—— Chỉ có hai người may mắn sống sót.

Châu Kiều ngẩng đầu lên, nhìn thấy Thiện Tịch xách nước ấm đứng ở cửa, lễ phép chào hỏi cô của mình, cô đứng dậy nghênh đón anh ta, trông có vẻ như hai người rất thân quen, khách khí bắt chuyện.

Giữa lúc rảnh rỗi chuyện trò với cô, Thiện Tịch dùng dư quang liếc nhìn Châu Kiều trên giường bệnh, thấy Châu Kiều cũng đang nhìn mình, thì anh ta khẽ mỉm cười với Châu Kiều.

Châu Kiều tức thời sờ cả gai ốc.

Anh kiểm soát đi vào nhà vệ sinh, nhìn chăm chăm bản thân trong gương.

Về mặt ý nghĩa, nghiêm khắc mà nói gương mặt trong gương quả thật là của anh, nhưng nhìn kỹ thì có thể phát hiện, dưới mắt trái có thêm một vết xước nhỏ chảy máu, vừa mới đóng vảy, nhìn qua như bị móng tay cào. Hơn nữa toàn bộ đường nét trên mặt trông trưởng thành hơn rất nhiều, đôi mắt vẫn là đôi mắt đó, cái mũi vẫn là cái mũi đó, khuôn miệng vẫn là khuôn miệng đó, nhưng trông vẫn có gì khác biệt lắm.

Cứ như thật sự trải qua 3 năm gột rửa.

Cứ như, anh thật sự đã 27 tuổi.

Chẳng biết từ lúc nào, Thiện Tịch đã xuất hiện phía sau Châu Kiều, dịu dàng ôm lấy anh từ sau, nhẹ giọng nói: “Đừng lo, dù quên hết thật cũng không sao, anh vẫn sẽ ở bên em.”

Châu Kiều cứng người, lần đầu tiên anh bị một người đồng tính ôm ấp trong khoảng cách gần như vậy.

Hơi thở ấm áp của Thiện Tịch phả vào bên tai, gần như muốn dán môi lên cổ anh, Châu Kiều tức khắc khôi phục ý thức, nâng tay lên, thúc một chỗ xuống bụng dưới của Thiện Tịch.

“Cách xa tôi ra.” Châu Kiều ghét bỏ nhìn về mặt kính ngạ của Thiện Tịch, nhanh chân bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Mất trí nhớ cũng được, ác mộng cũng được.

Anh phải bỏ trốn thôi.

Nhất định phải trốn.

3. Chương 3: Cả Nhà Đều Có Bệnh

4. Chương 4: Thế Giới Sau Ba Năm

Châu Kiều muốn điên rồi.

Anh chưa bao giờ nghĩ một người đàn ông lớn bằng này tuổi như anh mà xuống cấp đến mức ngay cả tắm cũng phải khóa trái cửa, thần kinh mỗi giây mỗi phút đều căng thẳng để phòng có người đẩy cửa đi vào.

Không những thế người anh đề phòng lại cũng là đàn ông!

Tắm xong, anh ăn mặc nghiêm cẩn rời phòng tắm, thấy Thiện Tịch đang tựa trên giường lật một quyển sách rất dày, anh ta đeo mắt kính, cà vạt bị nới lỏng treo trên áo sơ mi, nhìn giống như một tên bại hoại biếng nhác... mà cũng nhả nhặn.

Châu Kiều đứng tại chỗ nhìn Thiện Tịch một lúc, đến khi Thiện Tịch ngẩng đầu lên nhìn anh, cười hỏi: “Sao vậy?”

“Chúng ta đúng thật là người yêu à?” Châu Kiều hỏi.

Thiện Tịch gật đầu, ánh mắt trở nên rất dịu dàng.

“Ồ, vậy giờ chia tay đi.” Châu Kiều thờ ơ nhún vai.

Nụ cười của Thiện Tịch cứng lại.

“Thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn, chúng ta hợp thì đến không hợp thì chia tay, hơn nữa đàn ông với đàn ông không có tương lai đâu, tôi kiến nghị sau này anh cũng nên cân nhắc đến phụ nữ đi.” Châu Kiều thấy sắc mặt Thiện Tịch bất thường thì thật tâm an ủi.

Thiện Tịch thả sách xuống, đứng dậy đi đến chỗ Châu Kiều, Châu Kiều linh cảm không ổn bèn quay người tính trốn đi, thì cánh tay bị dùng sức kéo lại.

Thiện Tịch cao hơn Châu Kiều nửa cái đầu, dễ dàng chống anh lên vách tường, cúi đầu nhìn thẳng vào anh: “Quên thì không sao, anh sẽ từ từ giúp em nhớ lại, còn nếu mà em muốn rời đi ——”

Đôi mắt dịu dàng biến thành thâm trầm đáng sợ, Thiện Tịch kề môi sát bên tai Châu Kiều nói từng chữ: “Trừ khi anh chết.”

Châu Kiều chết trân tại chỗ.

Thiện Tịch buông Châu Kiều ra, như chưa hề xảy ra chuyện gì, lại cười dịu dàng: “Anh đi pha ly sữa nhé.”

Bóng người Thiện Tịch vừa khuất khỏi phòng ngủ, Châu Kiều lập tức vô lực ngồi phịch xuống sàn, lòng bàn tay anh đỏ mề hôi lạnh, thân thể vô thức rét run.

Anh có linh cảm dường như mình thật sự không thể trốn chạy khỏi người đàn ông này.

Lời anh ta vừa nói không phải nói đùa,

Từ ánh mắt của anh ta là có thể nhận ra được.

Dù bây giờ Thiện Tịch cầm dao đến kề cổ anh, Châu Kiều cũng không bất ngờ.

Nỗi tuyệt vọng tràn ra từ trong người Châu Kiều, anh nhìn tất cả những thứ trước mắt, phòng ngủ xa lạ, vật dụng xa lạ, ngôi sao không biết tên đang quay chụp quảng cáo lễ Giáng Sinh trên ti vi, không lâu nữa thôi một năm mới sẽ lại đến.

Tất cả mọi chuyện đúng là hiện thực ư?

Nếu như đang nằm mơ, vậy thì giấc mơ này cũng khá dài khá chân thật.

Từng có vô số lần Châu Kiều tưởng tượng ra tương lai của anh, sẽ có cô vợ xinh đẹp, có căn biệt thự thật lớn, cũng sẽ có chiếc ô tô xuất sắc. Châu Kiều thường nghĩ, nếu có thể lập tức nhảy đến tương lai thì tốt quá, không cần phải trải qua quá trình phấn đấu, trực tiếp ngồi mát ăn bát vàng luôn.

Bây giờ có vẻ như anh thật sự được toại nguyện, trong một đêm mà nhảy đến tương lai.

Nhưng tương lai như thế này không phải cái anh muốn.

Thiện Tịch bưng ly sữa quay lại phòng ngủ, thấy Châu Kiều ngồi co rúm dưới sàn thì hơi nhướng mày, bước lên đỡ eo kéo anh dậy, nhưng bị Châu Kiều ra sức gạt ra.

Châu Kiều lão đảo đứng lên, nói: “Cứ cho là tôi thật sự mất trí nhớ đi, trước khi tôi khôi phục lại ký ức, chắc chắn sẽ không xem anh là người yêu, vậy nên xin hãy tự trọng.”

Thiện Tịch đứng đó, đưa ly sữa cho Châu Kiều, nhẹ giọng nói: “Uống sữa trước đã.”

“Tôi không thích uống sữa.” Châu Kiều nói, vả lại, sao anh biết được trong đó có bỏ thuốc ngủ không?

Châu Kiều ôm chăn lông tính ra ngoài tìm đại một phòng ngủ thì Thiện Tịch trầm giọng nói: “Em ngủ trong đây đi, anh ra phòng khách.”

Nói rồi anh ta đặt ly sữa xuống, cầm lấy quyển sách vừa mở rồi phòng ngủ.

Châu Kiều thở phào nhẹ nhõm, khóa trái cửa cẩn thận, ngồi cúm rúm trên giường, ngửi mùi sữa thơm ngon từ ly sữa truyền đến.

Ban nãy anh nói dối, thật ra anh rất thích uống sữa, trước khi ngủ nhất định phải uống một ly sữa mới có thể ngon giấc.

Anh do dự cầm ly lên nhấp một ngụm, độ ấm vừa phải, hương vị đúng là của nhãn hiệu anh thích uống nhất.

Châu Kiều vừa thổi sữa vừa đánh giá căn phòng này một lần nữa, phát hiện vật dụng trang trí, màu sắc của vách tường đều là những thứ anh ưa thích. Với anh căn nhà này đúng thật rất giống với mô hình trong ao ước. Chỉ có điều thiếu đi một người vợ, có thêm một Thiện Tịch.

“Ông trời, ông thật biết chơi con.” Châu Kiều chán nản nói.

Mặc dù còn một mớ phiền phức chưa giải quyết, nhưng Châu Kiều vẫn lạc quan quyết định đi tham quan xung quanh trước.

Thời gian 3 năm, thế giới sẽ có biến hóa gì đây.

Năm 2015, không, qua mấy ngày nữa là năm 2016 rồi.

Thay đổi chủ tịch, vẫn không lấy lại được đảo DY (*), Châu Kiệt Luân kết hôn rút lui khỏi showbiz, điện thoại và máy tính có công nghệ cao hơn, giá dầu lại tăng, càng lúc càng nhiều nhà cao tầng, các nữ sinh mặc váy ngày càng ngắn, Twitter chính thức ra mắt ở trong nước, không còn ai chơi weibo, Conan vẫn chưa có kết cục, bầu khí quyển vẫn ô nhiễm trầm trọng như cũ.

(*) Đảo DY (DY là viết tắt của từ Diaoyu nghĩa là đảo Điếu Ngư), hiện quần đảo Điếu Ngư này là vấn đề mâu thuẫn quan trọng giữa Nhật Bản, Trung Quốc với Đài Loan. Việc chủ quyền đảo mình không rành cũng không dám ý kiến, các bạn có thể tự tìm hiểu ;;;

Điều quan trọng nhất là, Châu Kiều phát hiện không ngờ anh được thăng cấp làm trưởng phòng.

Ba năm trước, hoặc là nói mấy ngày trước, anh chỉ là một viên chức nhỏ mới vào công ty, nhận đủ ức hiếp từ cấp trên. Giờ đây chỉ trong một đêm chuyển mình thành trưởng phòng, thái độ của cấp trên cũng xoay chuyển 800 độ, trở nên khách khí khép nép lễ độ, làm Châu Kiều rất thoải mái.

Thật ra năng lực làm việc của anh luôn rất đỉnh mà, Châu Kiều đặc chí nghĩ.

Mãi đến khi cấp trên hỏi: “Tiểu Châu à, gần đây ngài Thiện vẫn khỏe chứ?”

Nụ cười đặc chí của Châu Kiều đông cứng lại.

Tại sao ngay cả cấp trên cũng biết Thiện Tịch!?

“Ngài Thiện rất nổi danh trong giới luật sư, đúng lúc gần đây tôi có vụ kiện cần ngài ấy giúp đỡ xem qua, không biết ngài ấy có rảnh rồi không?” Cấp trên thăm dò.

“Tôi... sao biết anh ta có rảnh hay không được.” Châu Kiều nói lấp bắp.

Cấp trên cười sâu xa: “Sao vậy, vợ chồng son cãi vã à?”

Tức thời Châu Kiều như bị đẩy vào hầm băng.

Vợ chồng son? Vợ chồng son!? VỢ CHỒNG SON!?!?

Nụ cười, thái độ và cả ngữ điệu của cấp trên biểu thị rõ là ông ấy biết quan hệ của mình với Thiện Tịch! Không chỉ có cấp trên, mà không chừng tất cả đồng nghiệp đều biết cả rồi.

Tại sao?! [kuroneko3026.wp.com]

Lẽ nào anh từng trắng trợn tuyên bố mình là gay trong công ty?

Anh ngờ nghệch đến vậy ư!?

Chẳng lẽ là Thiện Tịch?

Chắc chắn là anh ta.

Kiểu người có thể nói ra câu “Muốn rời khỏi anh, trừ khi anh chết” còn có chuyện gì không làm được?

Có khi mình được lên làm trưởng phòng cũng do anh ta uy hiếp cấp trên mà ra.

Châu Kiều chuyển tầm mắt ra cửa sổ, suy nghĩ xem có nên đập kính nhảy thẳng xuống dưới hay không.

Cấp trên giao một xấp tư liệu cho Châu Kiều, nghiêm túc nói: “Nói chung, chuyện ngài Thiện nhờ cậu đây, trưởng phòng Châu.”

Trưởng phòng Châu em gái ông!

Châu Kiều bắt đầu cảm thấy đồng nghiệp bốn phía đều đang dùng ánh mắt khác thường đánh giá anh.

Gay chết bầm.

Tên ẻo lả.

Muôn đời gay.

Dường như anh nghe thấy tất cả mọi người đều thầm chửi mình như thế trong bụng.

Châu Kiều ôm đầu, sụp đổ muốn chui vào trong màn hình máy tính.

Phải làm sao mới có thể chứng minh với mọi người xu hướng tính dục của mình rất bình thường đây?

Gần đến giờ tan tầm, anh nhanh trí nảy ra suy nghĩ, gọi thư ký tiểu Duyệt đến, cố tình nói lớn giọng: “Tiểu Duyệt, lát nữa tan ca có thể đi uống một ly với anh không?”

Văn phòng mới vừa rồi còn nhộn nháo nhất thời yên tĩnh lại, ánh mắt của mọi người đều rơi vào trên người Châu Kiều.

Tiểu Duyệt khó xử bối rối: “Trưởng phòng à, tan ca em còn có việc. Mà không phải lát nữa ngài Thiện đến đón anh sao?”

—— Quần què.

5. Chương 5: Người Yêu Hoàn Mỹ Quỷ Dị

Bất kỳ ai cũng nhìn ra được, Thiện Tịch yêu say đắm Châu Kiều.

Đẹp trai, dịu dàng, có căn biệt thự, còn biết làm sandwich ăn ngon miệng, ánh mắt nhìn Châu Kiều chan chứa tình yêu.

Nếu Châu Kiều là phụ nữ, chắc chắn sẽ chân thành cảm ơn Thượng Đế đã ban cho mình một người yêu hoàn hảo đến thế.

Nhưng anh là đàn ông, đàn ông 100%, là trai thẳng hàng thật giá thật.

Cho nên thâm tình của Thiện Tịch, đối với Châu Kiều mà nói chỉ là gánh nặng phiền toái và đáng sợ.

Không chỉ vậy, toàn thân Thiện Tịch từ trên xuống dưới đều tỏa ra sự quỷ dị.

Mỗi sáng cho dù Châu Kiều dậy lúc mấy giờ, đều sẽ nhìn thấy Thiện Tịch ngồi trước bàn ăn đọc báo, trên bàn đặt bánh sandwich đã chế biến xong xuôi.

Anh ta thâu hết chuyện giặt quần áo nấu cơm làm việc nhà, như một bảo mẫu tận trung với chức trách, có lần thậm chí còn muốn giặt cả quần lót của Châu Kiều, bị Châu Kiều giặt lại được.

Thiện Tịch biết khẩu vị và sở thích của Châu Kiều, như có thuật đọc tâm, luôn có thể đoán ngay ra được lòng anh đang nghĩ gì, ngay cả Thư Tuệ cũng không biết đến tường tận như thế.

Tuy nhìn bề ngoài có vẻ là một người đàn ông tốt ân cần hiền lành, nhưng một khi chạm vào một điểm nào đó của anh ta, thì sẽ bỗng nhiên trầm mặt lại, ánh mắt lạnh lẽo âm u đủ giết chết mỗi một tế bào sống trong thân thể Châu Kiều.

Đặc biệt là khi Châu Kiều cố đến gần chỗ gác xép vẫn luôn bị khóa kể từ lúc anh có mặt trong căn nhà, Thiện Tịch như u hồn xuất hiện ngăn cản trước người anh, lạnh giọng nói: “Bên trong chỉ có một số vật dụng cũ bỏ đi, phủ đầy bụi bặm.” Tựa như trong đó giấu một con quái vật lớn, một khi mở cửa sẽ bị nó cắn nuốt. Châu Kiều đành phải bỏ cuộc.

Một đêm muộn, Châu Kiều khát nước xuống phòng khách dưới lầu rót nước uống, thì thấy Thiện Tịch đang ngồi một mình trong bóng tối, cúi đầu nhìn chăm chú một tấm hình, trên ti vi đang phát bộ phim lạ không bật tiếng, ánh sáng lúc sáng lúc tối phản chiếu trên mặt anh ta, trông quý dị đến lạ thường.

Châu Kiều đứng trên cầu thang, không đành lòng được bỏ nã ra cảnh Thiện Tịch ngẩng đầu lên trong màn đêm thăm thẳm, lộ ra gương mặt máu thịt be bét.

Trên tấm hình đó là ai?

Mặc dù khuất trong bóng tối, nhưng Châu Kiều có thể cảm nhận được Thiện Tịch đang cực kỳ bi thương. Thậm chí bàn tay cầm tấm hình của anh ta khẽ run run.

Tiếc là Châu Kiều không có lá gan nào đến cướp tấm hình.

Cách ngày, nhân lúc Thiện Tịch đang nấu ăn ở phòng bếp, Châu Kiều nhảy đến mở cuốn album hình trong ngăn kéo cuối cùng của kệ ti vi.

Trong album toàn là hình chụp chung của anh với Thiện Tịch.

Anh ôm eo Thiện Tịch đối diện ống kính tạo hình chữ V hài hước, khoe miệng Thiện Tịch chứa nụ cười cam chịu, phía sau là phong cảnh nơi nào đấy.

Anh với Thiện Tịch ngồi trên xe cáp, đầu tựa đầu, tay nắm tay, như thể chỉ một giây thôi cũng không nỡ tách rời.

Anh lao nhanh ở bờ biển, quay đầu lại nhìn Thiện Tịch ở sau, nở nụ cười với Thiện Tịch dưới ánh mặt trời rạng rỡ.

Cả hai hôn nhau dưới ánh nắng chói lòa, hoàn toàn không để tâm đến ánh mắt của người ngoài, cứ như đối phương là cả thế giới của mình.

—— Không có vết tích PS. [kuroneko3026]

“Chúng là hình năm ngoái chúng ta du lịch ở Thanh Đảo,” giọng của Thiện Tịch vang lên từ sau lưng, “Em chê tự chụp phiền quá, nặng nề phải bỏ tiền thuê người qua đường chụp cho chúng ta.”

Thiện Tịch chìm đắm vào dòng hồi tưởng, nở nụ cười cứng chiều.

Thanh Đảo vốn là nơi Châu Kiều với Thư Tuệ hưởng tuần trăng mật.

Châu Kiều từng nghĩ rằng mất trí nhớ là chuyện máu chó chỉ xảy ra trên phim ảnh, anh tình nguyện tin Thiện Tịch là ma quỷ phù thủy bỏ bùa chú mê hoặc tất cả mọi người, vặn xoắn thời gian bóp méo ký ức của họ còn hơn là tin bản thân mình thật sự mất trí nhớ, anh không muốn tin anh với Thiện Tịch thật là một đôi tình nhân.

Thiện Tịch cúi người đến gần Châu Kiều, cầm một tay của Châu Kiều áp vào ngực anh ta, dịu dàng nhìn Châu Kiều, trầm giọng hỏi: “Cảm nhận được nhịp tim của anh chứ?”

Châu Kiều quả thật cảm nhận được nhịp đập mạnh mẽ ẩn sau lồng bàn tay mình.

Cũng tạm, anh có thể xác nhận được Thiện Tịch vẫn còn sống.

“Nó đập là vì em.” Thiện Tịch thăm thì, giọng nói bùi tai dường như có thể đầu độc lòng người.

— Đáng tiếc không đầu độc được Châu Kiều.

Châu Kiều không cảm xúc đẩy Thiện Tịch sắp áp đến gần mình ra, vứt quyển album ảnh vào ngăn kéo.

“Đều là chuyện đã qua, không phải sao?” Châu Kiều hỏi.

Châu Kiều rất thất vọng với bản thân, anh vô cùng thất vọng với lựa chọn bỏ rơi Thư Tuệ để đến với Thiện Tịch. Nếu có thể, anh rất muốn tát cho mình một bạt tai thật kêu, giống như cha tát anh ấy.

Nhưng có vẻ như anh không thể trở về quá khứ được.

Đã vậy thì, chỉ đành vứt bỏ quá khứ không biết gì, thử thay đổi tương lai.

Chỉ cần làm Thiện Tịch không yêu anh nữa là được.

Chỉ cần Thiện Tịch mất hứng với anh, dĩ nhiên anh sẽ có thể thoát thân. Cầm giấy tờ chứng từ với sổ tiết kiệm triệt để thoát khỏi Thiện Tịch, hẹn hò với bạn gái xinh đẹp, kết hôn sinh con để cái, sinh sống cuộc đời của người bình thường.

Châu Kiều cong chân gác lên bàn ăn, cầm tạp chí nhiều nước bọt lật từng trang từng trang, ngoài bìa là hình cô gái lỏa thể. Thiện Tịch gấp miếng thịt gà bỏ vào chén Châu Kiều, nói: “Cơm nước xong hãy nhìn tiếp.”

Châu Kiều ngồi trên ghế sofa phì phèo điều thuốc, không quan tâm gạt tàn Thiện Tịch mang đến, khảy tàn thuốc xuống sàn nhà sạch bong. Thiện Tịch chỉ đành chờ anh hút xong quay về phòng thì lấy khăn lau sạch tàn thuốc.

Châu Kiều tải một mớ AV về, mở toang cửa, không đeo tai nghe mà xem trực tiếp trên máy tính, tiếng rên rỉ ám muội phát ra từ trong phòng truyền vào tai Thiện Tịch. Thiện Tịch đi đến đóng cửa thay Châu Kiều, Châu Kiều lại mở ra, Thiện Tịch lại đóng lại, rồi Châu Kiều lại mở ra lại. Hai người giằng co một hồi, sắc mặt Thiện Tịch âm trầm, từ từ áp sát Châu Kiều, Châu Kiều rụt lùi từng bước, đến khi nửa ngã xuống giường. Thiện Tịch thuận thế đè xuống, ôm lấy Châu Kiều, chôn mặt vào cổ anh, khàn giọng hỏi: “Rất cực em định bức anh đến mức nào?”

Châu Kiều nhận ra mình không thể thoát khỏi ràng buộc của Thiện Tịch, anh trừng mắt nhìn Thiện Tịch dịu dàng xoa má mình, lần lần di chuyển hai tay xuống, chậm chậm bóp cổ anh. Anh nghe Thiện Tịch run giọng nói: “Có trời mới biết anh muốn giết em đến nhường nào.”

Rồi Thiện Tịch ghé đến hôn lên môi Châu Kiều. Châu Kiều trợn to mắt nhìn gương mặt Thiện Tịch ngay sát, tựa hồ không phản ứng kịp với chuyện xảy ra.

Tiếng rên rỉ trên máy tính vẫn còn vang vọng, hình như đã đến giai đoạn mãnh liệt nhất.

Thiện Tịch làm sâu thêm nụ hôn, đầu lưỡi mặc sức xông vào khoang miệng Châu Kiều, lòng bàn tay ấm nóng dò vào áo sơ mi của anh. Châu Kiều với tay cầm lấy cái đèn bàn hình cá sấu ở đầu giường, không chút do dự đập xuống đầu Thiện Tịch.

Thiện Tịch dừng hành động lại, máu tươi dần chảy xuống từ trên trán, Châu Kiều tiện thể đá anh ta ra, ném đèn bàn đã vỡ xuống chân anh ta, nói: “Cút.”

Thiện Tịch chống người đứng dậy, anh ta không ngăn vết thương trên trán, mặc cho máu nhiều xuống sàn nhà, lảo đảo rời khỏi phòng Châu Kiều, tiện tay đóng cửa lại.

Châu Kiều đi vào phòng vệ sinh, ra sức đánh bàn chải trong khoang miệng mình, dùng gần hết nửa tuýp kem đánh răng, đánh chải chà rửa cho đến khi trong cổ bốc ra mùi tanh của máu.

Xem như bị chó cắn đi, Châu Kiều tự an ủi mình.

Bị một tên đồng tính cắn.

Sáng ngày hôm sau, Thiện Tịch vẫn ngồi trước bàn ăn lật xem báo như mọi ngày, trên bàn bày món sandwich và ly sữa. Chỉ có điều trên đầu anh ta có quần thêm một vòng băng vải màu trắng.

Trông Thiện Tịch như thức trắng đêm qua, vẻ mặt tái xám khác thường, nhưng vẫn lên tinh thần cười với Châu Kiều: “Dậy rồi à? Anh hâm sandwich lại nhé.” Nói xong anh ta đứng dậy cầm khay lên, kết quả còn chưa đến phòng bếp thì ngã xuống.

6. Chương 6: Tắm Hình Trong Sách

Thiện Tịch ngã xuống sàn nhà như đã chết.

Khổ nhục kế? Phái diễn xuất kỹ xảo?

Mà dù có thế nào thì cũng không liên quan đến anh.

Châu Kiều đi vòng qua Thiện Tịch nằm ngã trên sàn, dứt khoát rời đi.

Anh còn vội đi làm đây này!

Qua một đêm thăng chức lên làm trưởng phòng, phải học rất nhiều chuyện, anh nhất định phải giành giật từng giây một để nâng cao năng lực làm việc của mình. Nếu để cấp trên phát hiện anh mất trí nhớ, có khi sẽ lấy lý do “Chúng ta không thể cho một người bị mắc chứng mất trí nhớ làm trưởng phòng được” để loại bỏ anh.

Kết quả mới vừa vào công ty đã bị cấp trên gọi vào văn phòng: “Tiểu Châu, án kiện lần trước tôi đề cập với cậu đã bàn luận cùng ngài Thiện thế nào rồi?”

...Châu Kiều quên bằng vụ ấy lên chín tầng mây.

Hơn nữa ngài Thiện trong truyền thuyết còn đang nằm trên sàn nhà đó.

Về mặt của cấp trên trở nên nghiêm nghị: “Chúng ta nhất định phải hoàn thành án kiện này trước cuối năm, không có sự giúp đỡ của ngài Thiện thì đừng ai mong về nhà đón năm mới tốt lành.”

Luật sư cả thế giới này chết hết rồi hả mà cứ phải tìm cái tên họ Thiện kia!

“Chi bằng cứ thế này đi, cậu đưa số điện thoại của ngài Thiện cho tôi, tôi tự thảo luận với ngài ấy.” Cấp trên nói.

Châu Kiều vội lên tiếng: “Ôi, vẫn nên để tôi làm cho, bây giờ tôi về nói với anh ấy ngay!”

So với anh, hiển nhiên cấp trên còn xem trọng Thiện Tịch hơn, nếu để cấp trên biết anh vứt Thiện Tịch nằm ngất ở nhà, chắc chắn sẽ nóng giận mắng chửi anh máu chó đầy đầu.

Quay về biệt thự, Thiện Tịch vẫn còn nằm ở đó.

Châu Kiều dốc sức ba bò chín trâu mới vác được Thiện Tịch vào giường trong phòng, Châu Kiều vừa tức tối nghĩ ông đây dựa vào gì mà đối với mi tốt như vậy vừa tháo dép cởi áo giúp anh ta.

Thiện Tịch bị sốt, có lẽ là vết thương trên đầu gây ra.

“Là anh tự làm tự chịu.” Châu Kiều vẩy vẩy nhiệt kế trên tay, liếc xéo Thiện Tịch đang nằm trên giường.

Thiện Tịch không cử động.

“Thuốc kháng sinh để ở đâu?” Châu Kiều nổi nóng đẩy anh ta, hỏi.

Thiện Tịch suy yếu vươn ngón tay chỉ ngăn tủ bên cạnh giường. Châu Kiều vội kéo ngăn tủ ra, quả đúng là thuốc kháng sinh nằm trong đó. Ngoài ra, còn có thêm vài chai dầu bôi trơn.

Dầu bôi trơn... dùng làm gì?

Châu Kiều nuốt nước bọt không dám nghĩ nhiều, anh quay người đỡ Thiện Tịch dậy, nhét viên thuốc vào miệng anh ta, cúi đầu thổi ngạt nước ấm trong ly, nhìn anh ta uống thuốc.

Uống xong Thiện Tịch nửa nằm trên giường, trầm mặc nhìn Châu Kiều, bên môi là nụ cười yếu ớt.

“Cười cái gì?” Châu Kiều rất khó chịu.

“Trước đây lúc anh đau dạ dày, em cũng chăm sóc anh như thế này.” Thiện Tịch nhẹ nhàng nói.

“Xem như anh có phúc khí.” Châu Kiều hừ lạnh.

Nửa buổi sau, Châu Kiều mới hỏi quanh co: “Lúc trước tôi còn làm gì?”

Thiện Tịch đưa tay ra muốn chạm vào má Châu Kiều, nhưng khựng lại rồi rút tay về, anh ta cười: “Lúc trước em luôn thích nhân lúc anh làm việc bằng máy tính thì ôm lấy anh từ sau, quấy nhiễu tinh thần anh xong lại buông tay ra như không có chuyện gì, hại anh phải chỉnh sửa tài liệu lại từ đầu.”

Mình bị ỉm như thế hả? Châu Kiều bắt lực đỡ trán.

“Em thích vừa xem ti vi vừa ăn bắp, lần nào cũng hốt nắm lớn trong tay, còn nhét vào miệng anh, trên sàn bị vương vãi nào bắp là bắp.”

Châu Kiều hoài nghi nghiêm trọng Thiện Tịch đang nói về một nhân cách khác của anh, loại chuyện dở hơi đó chỉ có mấy cô nàng lúc yêu đương mới làm thôi, chứ anh sao có thể?!

“Có một lần thư ký của văn phòng đến nhà mình tìm anh bàn bạc chuyện công việc, em hờn giận cả tuần không thèm để ý anh. Sau đó anh hỏi nguyên nhân mới biết vì ngực cô ấy quá lớn, còn mặc hở hang, nên em nghi cô ấy có tình dụ dỗ anh.” Nói đến đây Thiện Tịch không nhịn được cười nhẹ, thì bị Châu Kiều hung dữ liếc xéo.

Thật hoang đường, theo lẽ thường, anh mà nhìn thấy phụ nữ ngực lớn nhất định sẽ dán mắt không rời một li mới phải!

“Em còn thích ngủ nướng, sáng hôm nào anh cũng phải gọi quá trời mới chịu bò dậy khỏi ổ chăn, đương nhiên cũng trách anh, tối hôm trước không nên... giày vò em muộn như thế.”

Châu Kiều cảnh giác phát hiện hình như đề tài càng lúc càng 18+.

“Còn có nhãn hiệu dầu bôi trơn, em thích...”

“Đủ rồi!” Châu Kiều vội ngắt lời Thiện Tịch, “Anh có muốn ăn gì không? Tôi nấu cho anh.”

“Em ở đây với anh là được rồi.” Thiện Tịch nắm siết tay Châu Kiều, Châu Kiều theo phản xạ muốn rút tay về, nhưng nhớ lại mình còn có chuyện nhờ vả anh ta nên đành nhịn.

Cậu để ý thấy lòng bàn tay Thiện Tịch chi chít sẹo mới sẹo cũ, hơi nhướng mày, hỏi: “Mấy vết sẹo đó là sao? Anh tự ngược à?”

Thiện Tịch cười không bận tâm lắm: “Lúc nấu ăn không cẩn thận bị bỏng ấy mà.”

“Tôi cứ tưởng... anh rất giỏi nấu ăn.” Châu Kiều nói lấp bắp. Anh tưởng tượng cảnh Thiện Tịch đứng một mình trong nhà bếp thái đồ ăn xào rau, tay bất cẩn bị bỏng thành một bọng máu, hoảng hốt nhảy đến bồn rửa xả nước, vừa muốn cười mà cũng cười không nổi.

“Em từng nói thích ăn món anh nấu.” Thiện Tịch dịu dàng nhìn Châu Kiều.

Tôi còn từng nói muốn chia tay nữa đấy, anh có dám chia tay với tôi không. Châu Kiều xấu xa nghĩ. Rồi lại thiện tâm nói: “Dù sao tôi cũng biết nấu ăn, sau này anh nấu ba năm bảy, còn hai tư sáu tôi nấu.”

Thiện Tịch im lặng một lúc, nói: “Tối hôm qua, xin lỗi em.”

Bầu không khí hơi lắng đọng, Châu Kiều cười tự giễu: “Anh suýt nữa thành một tên tội phạm cường hiếp, mà tôi cũng thiếu chút nữa thành một tên sát nhân, hai ta hòa nhau rồi.”

Nụ cười trên mặt Thiện Tịch dần cứng lại, anh ta trầm giọng nói: “Anh muốn nghỉ ngơi một lát.”

Châu Kiều nhảy cảm phát giác được Thiện Tịch đang giận.

Nhưng tại sao? [kuroneko3026.wp.com]

Chính anh cũng rộng lượng không so đo hành vi gây rối của anh ta tối hôm qua, mà anh ta lại nổi giận.

Anh ta có tư cách gì giận hờn?

Châu Kiều bực tức đứng dậy muốn rời đi thì chợt nhớ đến án kiện ở công ty, đành nén lửa giận lần nữa, giả vờ sẵn sàng cầm chân đắp lên người Thiện Tịch. Thiện Tịch sững sờ, thấp giọng nói: “Cảm ơn em.”

Châu Kiều ngồi bên giường, chờ ra đến khi nghe thấy tiếng ngáy nhỏ trầm của Thiện Tịch. Anh quay người, thì nhận ra Thiện Tịch đang ngủ ở phòng mình. Vậy đêm nay anh ngủ ở đâu? Chén chúc một giường với Thiện Tịch?

Đêm đó Châu Kiều hùng hổ bước vào phòng khách Thiện Tịch ở.

Phòng khách rất sạch sẽ, đơn giản hơn so với phòng ngủ chính, nhưng trông rất thoải mái. Trên tủ đầu giường còn đặt quyển sách Thiện Tịch thường hay đọc.

Châu Kiều tắm xong thư thả nằm dài trên giường, cầm lấy quyển sách tùy tiện mở ra. Đập vào mắt là tấm hình kẹp trong sách.

Trong hình có ba người, Châu Kiều, Thiện Tịch, và một cô gái không biết là ai.

Cô gái có mái tóc xoăn dài, khoảng chừng 20, đứng giữa Châu Kiều với Thiện Tịch, dang tay ôm hai người bạn anh, cười hạnh phúc với ống kính.

Phòng nền bức ảnh là biển Thanh Đảo

7. Chương 7: Mặt Người Trong Đêm Tối

Thiện Tịch đang lừa anh.

—— “Em chớ tự chụp phiền quá, nặng nề phải bỏ tiền thuê người qua đường chụp cho chúng ta.”

Nực cười ghê.

Cô gái ấy có chỗ nào giống là người qua đường bỏ tiền thuê?

Anh nên sớm nghĩ ra, sao anh có thể vô duyên vô cớ nhờ người đi đường chụp ảnh thân mật của mình với Thiện Tịch?

Sao Thiện Tịch có thể kẹp tấm hình của một người qua đường xa lạ trong quyển sách anh ta thích nhất?

Còn nữa, tối ngày hôm kia Thiện Tịch ngồi trong đêm, rõ ràng anh ta cầm tấm hình này.

Cô ta rốt cục là ai?

Rốt cục là nhân vật thế nào mà có thể thân quen đến mức đi Thanh Đảo với họ?

Châu Kiều lấy điện thoại chụp tấm hình, gửi tin nhắn cho cô của anh, hỏi cô xem có biết cô gái đó là ai không, nhưng không nhận được hồi âm.

Sau khi đến năm 2015, đây lần đầu tiên Châu Kiều xuống bếp, anh nấu rất nhiều món.

Nói theo lương tâm thì tay nghề của Châu Kiều cũng rất đáng khen ngợi. Mấy năm quen với Thư Tuệ, anh vẫn dày công nghiên cứu nấu nướng, muốn nắm giữ hoàn toàn tâm của Thư Tuệ và cả dạ dày cô.

Thiện Tịch được săn sóc mà sợ, vừa chuẩn bị động đũa thì Châu Kiều giành trước, khấp một cục thịt tự tay đưa đến bên miệng Thiện Tịch, Thiện Tịch ngừng lại, rồi há miệng ăn.

“Thế nào?” Châu Kiều đầy chờ mong.

“Rất vừa miệng.” Thiện Tịch cười cưng chiều.

Châu Kiều cũng cười theo, cả quá trình không động đôi đũa, chỉ nhìn Thiện Tịch ăn.

Chờ Thiện Tịch ăn cũng no rồi, thì anh móc tấm hình từ trong túi ra, hỏi: “Giờ, trả lời tôi, cô ấy là ai?”

Sắc mặt Thiện Tịch trong nháy mắt đóng băng, anh giơ tay muốn cướp tấm hình về, thì bị Châu Kiều ung dung né đi.

“Đưa cho anh.” Thiện Tịch trầm mặt xuống, vẻ mặt đáng sợ.

Nhưng Châu Kiều không còn sợ anh ta.

“Tôi đã bỏ hai viên thuốc ngủ trong cơm rồi, đủ để anh ngủ hơn 1 ngày.” Châu Kiều đắc ý nhếch môi, “Trước khi anh ngủ, nói tôi biết, cô gái trong hình là ai?”

Thiện Tịch không nói gì.

“Để tôi đoán thử xem,” Châu Kiều ngắm nghía tấm hình trên tay, “Bạn gái của anh qua đời vì bệnh nan y, hiến tặng bộ phận nào đó trên cơ thể cho tôi, người bị tai nạn, thế là kẻ si tình nhà anh chuyển tình cảm qua người tôi, thương yêu tôi hết mực xem tôi thành thể thân, còn tôi bị mất trí nhớ cứ tưởng rằng anh đúng là người yêu của tôi, dần dần sản sinh tình cảm với anh, kết quả anh hối tiếc, thú nhận người anh yêu chính là bạn gái của anh, sau đó phải ôm bụng bỏ lại một mình tôi trong u buồn đau thương?”

“Hoặc bạn gái anh mắc bệnh nan y cần gấp bộ phận quan trọng nào đó, mà tôi thì là ứng cử viên thích hợp nhất hiến tặng, nên anh nghĩ trăm phương ngàn kế trà trộn vào cuộc sống của tôi, thành công tẩy não người nhà bạn bè và Thư Tuệ của tôi, tiếp đó từng bước một dẫn dắt tôi để tôi dần yêu anh, cho đến khi chủ động ký tên hiến tặng nó?”

“Cho dù là cái nào, thì đều là một vở kịch đậm chất máu chó.”

“Đáng tiếc tôi không muốn chơi với anh.” Châu Kiều ném tấm hình lên mặt Thiện Tịch, “Tôi muốn tự mình tìm chân tướng.”

Anh đứng dậy, cầm cờ lê ở góc tường, đi đến gác xép trên lầu.

Hai ba phát đã đập nát ổ khóa, Châu Kiều đẩy mạnh cửa vào, thì nhìn thấy di ảnh trắng đen treo trên tường.

Mái tóc xoắn dài, gương mặt tái xám, mắt vô hồn nhìn Châu Kiều.

Trong căn gác xép không có vật dụng cũ như Thiện Tịch nói, cũng không có bụi bặm, mà được bố trí thành một linh đường nhỏ, dưới di ảnh có đặt chiếc bàn để đồ cúng, trên bàn là hoa quả tươi mới, có thể thấy chúng được thay đổi mỗi ngày.

Châu Kiều bị đôi mắt vô hồn của cô gái trong ảnh nhìn mà sợ nổi da gà, anh theo phản xạ lùi ra sau vài bước, thì va phải một người đứng sau. Châu Kiều cứng người, anh quay đầu rất rất chậm, thấy Thiện Tịch đứng thẳng ở đó, mặt không cảm xúc nhìn mình.

Lòng bàn tay Châu Kiều chảy mồ hôi lạnh, hai chân run lẩy bẩy như nhũn ra không đứng được, anh phát hiện trên cánh tay Thiện Tịch bị cắt một lỗ rất sâu, máu đỏ tươi đang tuôn xối xả từ vết thương, Thiện Tịch dùng cách thức đẩy để kháng cự lại được tính của thuốc ngủ.

“Em ấy tên Thiện Bản.” Thiện Tịch mở miệng nói, ngữ điệu làm người ta không đoán được tâm tình, “Là em gái anh, là người thân duy nhất của anh từ nhỏ đến lớn.”

Bấy giờ tiếng chuông tin nhắn của điện thoại Châu Kiều vang lên. Tay Châu Kiều run run mở tin nhắn thoại cô gửi đến.

—— Tiểu Kiều à, cô với Thiện Tịch vốn muốn gạt con chuyện này. Nhưng con cũng phát hiện ra sự tồn tại của nhỏ rồi, có giấu giếm cũng không ích gì, hưởng hồ sơ muộn con cũng sẽ khôi phục ký ức. Nhỏ ấy tên Thiện Bản, là em gái của Thiện Tịch, 2 năm qua vẫn sống với hai đứa, cách đây không lâu, cũng là ngày sinh nhật con, hình như nhỏ cãi vã với con, không cần thận té từ cầu thang của nhà... Bất hạnh qua đời. Nhưng tiểu Kiều à, đó không phải lỗi của con, Thiện Tịch cũng không trách con, sở dĩ hai chúng ta gạt con

là vì sợ con tự trách quá mức, mong con sống thoải mái hơn được chút. Nghe lời cô đừng nghĩ nhiều, sống cho tốt với Thiện Tịch được không?”

Điện thoại với còi lẽ cùng rơi xuống sàn nhà, phát ra tiếng vang trầm nặng.

Cho nên ngày hôm đó ở bệnh viện bác sĩ mới hỏi gần đây anh có chịu đả kích gì không.

Cho nên ngay cả cha mẹ và người cô luôn cố chấp cũng chấp nhận anh với Thiện Tịch sống cùng nhau.

Cho nên lúc anh lớn tiếng tuyên bố không thích Thiện Tịch, cha mới mắng anh là lòng lang dạ sói.

—— Vì trên vai anh gánh một mạng người.

Thật là một màn kịch máu chó.

Thật mỉa mai làm sao.

Châu Kiều nhếch môi tự giễu, lần đầu trong tâm anh sinh ra cảm giác mình là thằng khốn.

Châu Kiều ngẩng đầu lên, nhìn Thiện Tịch đứng đối diện, anh giơ tay lên muốn tát mình một bạt tai, thì bị Thiện Tịch ngăn lại. Thiện Tịch nhẹ nhàng ôm anh vào lòng, ghé vào tai anh trầm giọng nói: “Không sao rồi.”

Dịu dàng đến vậy.

Rõ ràng anh ta vẫn luôn dịu dàng đến vậy.

Châu Kiều ngẩng đầu nhìn di ảnh trắng đen trên tường, cô gái nhìn thẳng anh, gương mặt vô hồn dường như có thêm nụ cười quỷ dị, anh vô thức ôm eo Thiện Tịch, vùi mặt trong ngực anh ta, lắng nghe tiếng tim anh ta đập đầy mạnh mẽ, ấp úng khàn giọng nói: “Xin lỗi.”

“Anh là người thân duy nhất của Thiện Bản, nên từ nhỏ em ấy đã rất ỷ lại vào anh, vẫn luôn căm ghét sự tồn tại của em, anh khuyên em ấy nhiều lần, cứ nghĩ sẽ ngoan ngoãn nghe lời, nào ngờ trong ngày sinh nhật em, em ấy lại tranh cãi với em, cố đẩy em xuống cầu thang, kết quả giày cao gót của em ấy bị trật, rồi ngã xuống.” Ngữ điệu của Thiện Tịch hơi run run, cảnh tượng ngày hôm đó với anh mà nói là một cái bóng trầm trọng.

Châu Kiều nắm chặt cánh tay chảy máu của Thiện Tịch: “Anh cần cầm máu.”

Thiện Tịch suy yếu tựa trên vai Châu Kiều: “Anh buồn ngủ quá.”

Châu Kiều băng bó cẩn thận cho Thiện Tịch xong thì dìu anh ta về phòng, nói: “Ngủ một giấc đi.”

Thiện Tịch gật đầu, nằm xuống giường, thấy Châu Kiều cũng nằm xuống theo, anh lộ ra ánh mắt khó hiểu.

Châu Kiều ho khan, kéo chăn che mặt mình lại: “Tôi ngủ với anh.”

Thiện Tịch cười, dèm lại góc chăn cho Châu Kiều.

“Cho phép anh ôm tôi ngủ.” Châu Kiều quay lưng lại với Thiện Tịch.

Thiện Tịch hơi lưỡng lự, vươn tay nhẹ nhàng ôm lấy Châu Kiều, anh ta nhắm mắt, nhỏ giọng nói: “Em ngủ ngon.”

Châu Kiều không hề buồn ngủ, anh trợn to mắt, cảm nhận lồng ngực ấm áp của Thiện Tịch, lắng nghe tiếng ngáy trầm trầm của Thiện Tịch ở sau.

Ngoài cửa sổ là bóng đêm vô vãn.

Trong đêm tối, dường như có một gương mặt tái nhợt đang dõi nhìn anh.

8. Chương 8: Nhấn Trên Ngón Áp Út

Châu Kiều bị tiếng chuông báo thức gọi tỉnh, anh mơ màng nhìn đồng hồ hiển thị 7 giờ 30, văng câu chữ rồi quay người ngủ tiếp.

Tiếp theo chuông điện thoại vang lên, là tiếng chuông Nokia kinh điển.

Châu Kiều bỗng mở bừng mắt ra.

Nokia?

Anh giờ tay sờ soạng sang bên cạnh, xúc cảm lạnh lẽo, như không có ai từng nằm ngủ.

“Thiện Tịch?” Châu Kiều hỏi dò, không ai trả lời anh.

Anh ngồi dậy, nhìn thấy bộ quần áo chú rể được gấp ngay ngắn đặt ở cuối giường.

Trần nhà quen thuộc, vật dụng quen thuộc, đèn bàn quen thuộc.

Đây là căn hộ của Châu Kiều.

Châu Kiều sững sờ nhìn tất cả những thứ quen thuộc trước mắt, anh hơi trì trệ tinh thần.

Mãi đến khi tiếng chuông điện thoại vang lên lần thứ hai.

Tay anh run run nhấn nút nhận cuộc gọi, bên trong truyền đến giọng nói sột ruột của cô: “Cháu, chuẩn bị xong chưa? Chúng ta ở giáo đường rồi này.”

Giáo đường? [kuroneko3026.wp.com]

Châu Kiều ý thức được gì đó, đánh tằm mắt sang cuốn lịch trên tủ đầu giường.

— Ngày 22 tháng 12 năm 2012.

Anh lảo đảo bước ra phòng ngủ, bàn ăn trống rỗng, không có sandwich thơm ngon, không có người đàn ông ngồi lật báo đọc.

Những thứ trước đó đều chỉ là một giấc mơ?

Theo lẽ thường, có phải anh nên mừng phát khóc không? Cảm ơn Thượng Đế đã không biến anh thành một tên gay chết bầm?

Nhưng Châu Kiều lại như mất hồn, anh ngơ ngẩn mặc bộ quần áo chú rể vào, ngơ ngẩn ngồi trên chiếc xe hoa thuê từ một đồng nghiệp, rồi ngơ ngẩn đi đến giáo đường. Cô với cha mẹ đều đứng trước cổng giáo đường đón anh, cô nói oán trách: “Sao không chăm chút bản thân gì hết, nhìn tóc con rối bù kìa.”

Cha với mẹ đứng bên cười tươi.

“Mau vào đi, Thư Tuệ chờ ở trong đó.” Cô chỉnh lại tóc cho Châu Kiều, cài bông hoa trước ngực anh, đẩy anh đi vào.

Cô dâu mặc chiếc váy cưới tinh khôi quay lưng lại với anh, đứng ở cuối tấm thảm đỏ.

Châu Kiều bước từng bước, cô dâu chậm rãi quay người lại, nở nụ cười rạng rỡ.

Anh bỗng dừng bước, da gà khắp người đều dựng thẳng lên.

Cô dâu mặc chiếc váy cưới trắng tinh, tay cầm bó hoa hồng đỏ thắm không phải Thư Tuệ, mà là Thiện Bản với mái tóc xoắn dài.

Thiện Bản cười với Châu Kiều, cô bước chầm chậm đến chỗ anh.

Châu Kiều liên tục lùi về sau, bất ngờ ngã ngồi xuống tấm thảm.

“Sao vậy?” Thiện Bản dừng chân trước Châu Kiều, cúi người nhìn anh, giọng nói trong trẻo du dương.

“Sao lại là cô?” Châu Kiều run giọng hỏi.

Thiện Bản nhíu mày lại, mặt đầy vẻ không vui: “Sao không thể là em? Em là cô dâu của anh mà.”

“Nào, mình trao nhẫn cưới đi!” Cô kéo Châu Kiều, vui vẻ bước về phía linh mục cầm Thánh kinh.

Châu Kiều muốn trốn, nhưng hai chân như mọc rễ, cắm chặt xuống sàn, làm cách nào cũng không động đậy được. Anh phát hiện bạn bè thân thích ngồi trong giáo đường không một gương mặt nào là anh quen biết, ngay cả cha mẹ và người cô cũng biến thành xa lạ.

Linh mục trịnh trọng lên tiếng: “Mời chú rể cô dâu trao nhẫn cưới.”

Thiện Bản cầm trên tay một chiếc nhẫn kim cương tinh tế dành cho nam, cô mong chờ nhìn Châu Kiều.

Châu Kiều theo bản năng mò trong túi áo vest, không thấy hộp nhẫn đâu, lại sờ soạng xuống túi quần, vẫn không có.

“Nhẫn đâu?” Thiện Bản trầm mặt xuống.

Châu Kiều lục tung cả người, vẫn không thấy bóng dáng chiếc nhẫn. Lẽ nào rơi trong nhà rồi?

“Em hỏi anh nhẫn đâu!?” Thiện Bản bỗng xông lên bóp chặt cổ Châu Kiều, mặt cô hung dữ hét lên.

Châu Kiều dùng lực đẩy cô ra, lão đảo chạy ra ngoài cửa, Thiện Bản đứng sau gào đến tê tâm liệt phế: “Trả nhẫn lại cho tôi!!”

Châu Kiều choàng tỉnh trong tiếng thét của Thiện Bản, anh nhìn thấy Thiện Tịch đang ngồi bên giường lo lắng nhìn mình.

Anh chợt lao đến ôm chầm Thiện Tịch, cố sức nắm chặt quần áo Thiện Tịch, không dằn được run run người.

“Đừng sợ, anh ở đây.” Thiện Tịch dịu dàng nói bên tai anh.

Đây mới là hiện thực.

Vừa rồi chỉ là giấc mộng.

Một giấc mộng vô lý không đầu không đuôi.

Châu Kiều dần bình ổn lại tâm trạng từ trong lòng ngực ấm áp của Thiện Tịch, anh nhỏ giọng hỏi: “Có thể nói cho tôi nghe chút chút về tình huống lần đầu chúng ta gặp gỡ không?”

Thiện Tịch cười nhẹ, anh nói: “Lần đầu chúng ta gặp nhau là ở trạm tàu điện ngầm, hôm đó là 22 tháng 12 năm 2012, là tận thế trong truyền thuyết, hôm đó, trái đất không sụp đổ, nhà cửa không sập lở, hồng thủy không nhấn chìm địa cầu, nhưng chúng ta đi tàu điện ngầm lại xảy ra chuyện, trong tàu rất đông khách, bốn phía nhanh chóng sập tối, em đứng cạnh anh, nắm chặt ống tay áo của anh, anh kéo em vào ngực mình, nói với em, đừng sợ, tôi ở đây.”

Châu Kiều nhắm mắt lại tưởng tượng tình huống ngày hôm đó, anh nhíu mày: “Tôi sợ đến vậy à?”

Thiện Tịch ôm Châu Kiều, anh lẩm bẩm: “Nếu em không sợ như thế, thì chúng ta sẽ không gặp gỡ.”

Châu Kiều nhắm mắt thất thần, anh lập tức ho khan: “Này, anh ôm chặt quá.”

Thiện Tịch lưu luyến không nỡ buông tay.

Châu Kiều còn muốn hỏi anh ta có biết tại sao ngày đó anh lại đi ra tàu điện ngầm không, nhưng bụng bắt ngờ réo to, Thiện Tịch bật cười: “Đói bụng không?”

Châu Kiều túm quần nói: “Tôi... muốn ăn sandwich.”

Thiện Tịch cười đứng dậy: “Đã làm xong, để anh đi hâm lại.”

Nhìn bóng lưng cao gầy của Thiện Tịch, Châu Kiều thầm mắng bản thân quá đáng thất vọng, bị một cơn ác mộng dọa sợ đến mức vùi đầu vào ngực Thiện Tịch, hành động đó có khác gì với mấy tên gay không?

Anh lại nhớ đến cơn ác mộng vừa rồi.

Trong sâu thẳm đáy lòng anh, quả thật có hổ thẹn với Thiện Bản, nhưng giấc mộng ấy lại mang hàm nghĩa như không phải là hổ thẹn.

Trái lại là sợ hãi nhiều hơn.

Tại sao Thư Tuệ lại biến thành Thiện Bản? Vì điều gì mà Thiện Bản liên tục cường điệu đòi nhần với anh?

Châu Kiều ôm đầu suy nghĩ một lúc, đột nhiên có cảm giác mình cực kỳ ngu ngốc.

Giấc mộng đa phần không hề có logic.

Anh cần chi lãng phí tế bào não vì một cơn ác mộng chẳng có miếng logic nào?

Thiện Tịch bưng sandwich vào, bụng Châu Kiều lại bắt đầu réo ục ục, không chờ nổi nữa ăn ngấu nghiến.

“Phải rồi,” Châu Kiều vừa ăn vừa nói, “Công ty tôi có án kiện muốn nhờ anh giúp.”

“Không giúp.” Thiện Tịch nói chắc nịch.

“Hả?” Châu Kiều suýt nữa nghẹn họng, anh vốn tưởng chắc chắn Thiện Tịch sẽ không do dự đáp ứng luôn chứ.

“Trừ khi em xin anh.” Thiện Tịch cười xấu xa.

Trong khoảnh khắc Châu Kiều muốn đập cái bánh sandwich lên mặt Thiện Tịch.

“Xin anh.” Châu Kiều hừ lạnh.

“Đây là thái độ em nhờ vả người khác hử?” Thiện Tịch chau mày, ghé vào tai Châu Kiều trầm giọng nói, “Hôn anh một cái rồi sẽ giúp em ngay.”

Châu Kiều rốt cục không nhịn được nữa, anh mở miệng chuẩn bị văng miếng thì Thiện Tịch vội vã xoa xoa đầu anh, dịu dàng nói: “Rồi rồi không ầm ĩ nữa, anh giúp mà.”

Châu Kiều thiếu kiên nhẫn gạt tay anh ta ra: “Đừng có động một tí là xoa tóc tôi, tôi có phải chó anh nuôi đâu.”

Thiện Tịch buông tay ra, cười cam chịu: “Được được được.”

Châu Kiều liếc xéo anh ta, chợt phát hiện trên ngón áp út tay trái của Thiện Tịch có đeo một chiếc nhẫn.

Đó là chiếc nhẫn kim cương dành cho nam giống hệt với chiếc Thiện Bản đã cầm trong giấc mộng.

Có đôi lúc, đâu phải giấc mộng là không có logic.

9. Chương 9: Nhật Ký Và Video

Nhân lúc Thiện Tịch ra ngoài bận bịu vụ án kiện của công ty Châu Kiều, thì Châu Kiều lại đến chỗ gác xép.

Anh mở ngăn kéo của cái bàn đặt đồ cúng, ở ngăn thấp nhất phát hiện một cái laptop màu trắng tinh xảo.

Trực giác mách cho Châu Kiều biết, trong máy tính ấy có cất giấu chân tướng.

Châu Kiều bê laptop vào phòng ngủ, sạc điện, mở máy lên, thấy trên màn hình desktop có thư mục tên là [Nhật ký].

Anh tự nhiên mở thư mục đó ra.

Các file các tệp text hiện dày đặc trước mắt, tên tiêu đề là ngày tháng năm.

Xếp đầu là [ngày 22 tháng 12 năm 2012].

Châu Kiều lướt từ từ xuống.

Ngày 22 tháng 12 năm 2012, anh hai đi tàu điện ngầm xảy ra chuyện, thiệt mạng rất nhiều người, quá khủng khiếp. Mình vào bệnh viện chăm sóc cho anh, thì biết người ở giường kế tên Châu Kiều, là một người thanh niên rất dịu dàng, nghe nói hôm nay vốn là ngày anh ta kết hôn, nhưng đêm trước anh ta làm rơi nhẫn kết hôn ở quán bar, phải dậy thật sớm đi tàu để tìm lại, kết quả xảy ra chuyện. Vị hôn thê của anh ta làm ầm lên muốn chia tay, xui xẻo ghê.

Ngày 25 tháng 12 năm 2012, lễ Giáng Sinh mình xách theo thức ăn tự nấu với bánh ngọt đến thăm anh hai trong bệnh viện, thì phát hiện hình như anh hai với cái người Châu Kiều kia thành bạn tốt rồi. Châu Kiều bị bạn gái bỏ rơi nên khá u sầu, thỉnh thoảng lại lộ ra ánh mắt mất mát, nhưng được anh hai trầm giọng an ủi là nhanh chóng bật cười, mình với Châu Kiều nói chuyện nhiều lắm, thật ra anh ta là một người rất hài hước đấy chứ.

Ngày 2 tháng 1 năm 2013, hôm nay là sinh nhật mình, anh hai tặng cho mình món quà nhỏ xinh xắn như năm trước. Làm mình bất ngờ nhất đó là Châu Kiều cũng tặng quà cho mình, một sợi lắc tay màu đen, mình thích lắm. Trong sự yêu cầu mãnh liệt của mình, tụi mình cùng đến khu trò chơi, trên đường anh hai phải rời đi vì công việc, chỉ còn lại mình với Châu Kiều, tụi mình cùng ngồi tàu lượn, mình rất sợ, nhưng Châu Kiều quan tâm nắm chặt tay mình.

Ngày 14 tháng 2 năm 2013, hôm nay là Valentine, nhiều bạn bè đều ngỏ lời bày tỏ với người họ yêu, bạn thân hỏi mình có thích người nào không thì trong đầu mình hiện lên gương mặt của Châu Kiều. Mình... thích anh ấy sao?

Ngày 20 tháng 5 năm 2013, Châu Kiều với thân phận là bạn bè của anh hai nhiều lần xuất hiện trong nhà mình, mình thấy mình ngày càng lưu luyến bóng dáng của anh ấy rồi, đến hôm nay xuyên qua khe cửa, mình thấy Châu Kiều đeo một chiếc nhẫn lên ngón áp út của anh hai, anh hai cười hỏi: “Đây xem như là cầu hôn tôi à?” Châu Kiều cũng cười theo: “Ừ, anh đồng ý gả cho tôi không?” “Không muốn,” anh hai lắc đầu, Châu Kiều nhú mày, anh hai tức thời cúi đầu hôn môi Châu Kiều, “Anh muốn lấy em.” Cơ say nắng chóng vánh của mình kết thúc.

Ngày 9 tháng 7 năm 2013, tình yêu của anh hai với Châu Kiều dần cởi mở hóa. Anh hai thậm chí không trốn tránh hôn lên má Châu Kiều trước mặt mình. Châu Kiều phát hiện ánh mắt của mình thì vô cùng lúng túng nhắc nhở anh hai đừng xằng bậy.

Ngày 19 tháng 12 năm 2013, hôm nay là sinh nhật của Châu Kiều, mình tự tay làm bánh gato, trong lúc ăn bánh anh hai chính thức thông báo tình cảm của anh với Châu Kiều, cũng nói với mình bắt đầu từ ngày mai Châu Kiều sẽ chuyển đến biệt thự nhà chúng mình. Anh hai hỏi mình có bận tâm đến xu hướng tính dục của anh không thì mình lên tinh thần cười bảo chẳng thèm để ý.

Ngày 6 tháng 3 năm 2014, bây giờ mình đóng vai một cô em gái ngoan ngoan yên lặng ủng hộ cho tình yêu của anh hai với Châu Kiều.

Ngày 19 tháng 8 năm 2014, ba người bọn mình đi Thanh Đảo. Biển đẹp lắm, mình tận chức cầm máy chụp hình chụp cho anh hai với Châu Kiều, lớn giọng nói “Hai người hôn nhau thân mật tí đi!”, anh hai cúi đầu hôn Châu Kiều, Châu Kiều xấu hổ muốn phản đối, cảnh tượng đó bị mình bắt góc được. Bọn họ ân ái như thế, mình cảm giác bản thân dần bị cách ly bên ngoài, trong suốt như không khí, sớm muộn cũng sẽ biến mất.

Ngày 30 tháng 8 năm 2014, vì đau bụng kinh nên chảy mồ hôi lã lã trên giường, anh hai đi công tác ở nơi khác, mình gọi cho Châu Kiều, anh vội vàng chạy từ công ty về, muốn đưa mình vào bệnh viện. Mình ôm eo anh ấy, dụi đầu vào ngực anh ấy, bỗng nhiên thấy bụng không còn đau gì nữa. Quả nhiên... mình vẫn thích anh ấy.

Ngày 2 tháng 9 năm 2014, càng sống trong nhà, mình càng thích Châu Kiều. Mỗi một lời nói cử chỉ của Châu Kiều đều làm mình si mê. Bất kể là sự quan tâm ngẫu nhiên, hay là nụ cười dịu dàng bên môi, cũng làm mình động lòng khôn nguôi. Nhưng trong mắt anh ấy chỉ có anh hai, bọn họ nhìn nhau tha thiết, yêu nhau say đắm, hoàn toàn chẳng kiêng dè sự có mặt của mình. Mình sắp gục ngã.

Ngày 15 tháng 10 năm 2014, bác sĩ tâm lý nói mình bị áp lực quá lớn, tinh thần có vấn đề, mình không tin, chắc chắn là chỗ nào sai sót rồi. Mình tỉnh táo và khỏe mạnh hơn bất cứ ai.

Ngày 2 tháng 1 năm 2015, lại đến sinh nhật mình. Vì công tác nên Châu Kiều không có ở nhà. Anh hai lấy quà tặng đã chuẩn bị kỹ càng ra tặng mình, mình nói ra lời đã cất giữ rất lâu: “Anh hai, từ nhỏ đến lớn, vô luận là em thích gì anh cũng đều tặng em phải không?” Anh hai gật đầu. Mình nói tiếp: “Vậy tặng Châu Kiều cho em nhé?” Anh hai trong nháy mắt khựng mặt lại, làm lòng mình nảy sinh hổ thẹn, nhưng tình yêu dành cho Châu Kiều nhanh chóng trung hòa cái phần hổ thẹn nhỏ bé không đáng kể đó.

Ngày 18 tháng 4 năm 2015, anh hai không còn thân thiết với Châu Kiều trước mặt mình nữa. Mỗi lần nói chuyện với mình thì anh hai đều cố tránh chuyện đêm đó. Kiểu thái độ mâu thuẫn ấy khiến người chán ghét.

Ngày 2 tháng 5 năm 2015, chiếc lắc tay năm trước Châu Kiều tặng mình không thấy đâu, mình tìm đủ chỗ cũng không thấy, mình nghi là anh hai cố tình vứt nó đi, tức giận tìm anh hỏi thì anh không thừa nhận, nhưng ánh mắt mập mờ của anh đã bán đứng anh rồi. Mình thực hiện trao đổi, bảo anh hai đưa chiếc nhẫn Châu Kiều tặng cho anh đây, anh hai quát lớn nói mình cố tình gây sự, mình thề mình sẽ không tha thứ cho anh.

Ngày 30 tháng 5 năm 2015, mình tự sát. Dùng con dao nhỏ cắt cổ tay. Thật ra cắt không sâu, mình chỉ dọa anh hai mà thôi. Đúng là anh hai bị dọa sợ, anh thỏa hiệp với mình, đồng ý tặng Châu Kiều cho mình. Mình nằm trên giường bệnh, cười hài lòng thỏa mãn.

Ngày 7 tháng 6 năm 2015, anh hai bắt đầu lạnh nhạt với Châu Kiều, mình thì lại kề cận Châu Kiều gấp bội trước đây. Châu Kiều bị anh hai lãnh tránh nhìn rất cô đơn, anh ấy không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Không sao, nhanh thôi anh sẽ là của em.

Ngày 13 tháng 8 năm 2015, anh hai đang nói dối, anh vẫn dây dưa với Châu Kiều, không hề chia tay với Châu Kiều, căn bản không có ý định tặng Châu Kiều cho mình! Mình giận dữ tát anh hai một tát, anh hai đứng ngây người, mình cảnh cáo anh đừng hòng lừa gạt mình lần nữa.

Ngày 14 tháng 8 năm 2015, dưới sự ra hiệu của mình, anh hai chia tay với Châu Kiều, Châu Kiều rất hoảng sợ, nghĩ rằng anh hai đang đùa anh ấy, sẵn sóc hỏi anh hai bị sao vậy, thì bị anh hai gạt ra. Châu Kiều hồn bay phách lạc muốn thu dọn hành lý rời đi, mình tính bước lên ngăn cản thì anh hai đã trước một bước ôm lấy Châu Kiều, liên tục nói xin lỗi xin anh ấy ở lại. Mình đứng cách đó không xa nhìn bọn họ ôm nhau, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay.

Ngày 20 tháng 9 năm 2015, mình dần vô tình cố ý mặc trang phục gợi cảm trước mặt Châu Kiều, tắm xong cũng cố tình chỉ vây khăn tắm cạ lên người anh ấy, anh hai nhìn thấy nhưng vờ ngó lơ. Nếu anh hai dám ngăn mình, mình sẽ chết cho anh hai xem. Châu Kiều đã từng có bạn gái, có nghĩa là anh ấy thích phụ nữ, mình tin chỉ cần mị lực của mình đủ lớn, nhất định sẽ thắng anh hai.

Ngày 8 tháng 10 năm 2015, nhân lúc anh hai không có mặt, mình chuốc Châu Kiều rất nhiều rượu, anh ấy say ngất, mình dìu anh lên giường, cởi quần áo thay anh, ngay lúc mình cũng chuẩn bị cởi đồ của mình thì anh hai trở về, anh chất vấn mình muốn làm gì, mình oán hận liếc anh, nói khiêu khích: “Nếu anh không về, chắc chắn Châu Kiều sẽ muốn em.” Mặt của anh hai rất đáng sợ, nhưng mình không sợ anh ấy nữa.

Ngày 15 tháng 12 năm 2015, gần đây vài người bạn bắt đầu thịnh hành một kiểu tỏ tình. Đó là đặt máy quay kín ở nơi tỏ tình, quay lại khung cảnh ấy, dù tỏ tình thất bại hay thành công thì vẫn phát cho mọi người xem. Mình quyết định bày tỏ với Châu Kiều trong ngày sinh của anh, thuận tiện đặt máy quay ở chậu hoa phòng khách. Nhất định Châu Kiều sẽ giết mình, mặc dù tạm thời anh sẽ không chấp nhận mình, nhưng mình chắc chắn phải để anh ấy hiểu tâm ý của mình, rồi dùng thời gian chứng minh mình tuyệt đối phù hợp với anh hơn là anh hai.

Nhật ký kết thúc ở đây.

Châu Kiều như đi nhầm vào cuộc đời của người khác, đầu óc anh trống rỗng rất lâu mới bước ra khỏi đây.

—— Đây khác với lời Thiện Tịch kể.

Thiện Tịch còn đang lừa anh.

Đến cùng chân tướng là thế nào?

Đến cùng Thiện Bản chết ra sao?

Châu Kiều đi ra phòng khách, quả nhiên tìm thấy ở chậu hoa trên cái giá đối diện với sofa có cất một cái máy quay. Châu Kiều lấy thẻ nhớ từ trong máy ra bỏ vào máy tính.

Anh tìm đến video ngày 19 tháng 12 năm 2015, do dự vài giây, rồi mở ra.

Trên màn hình xuất hiện Thiện Bản cẩn thận đặt máy quay, cô hướng ống kính làm mặt quỷ, tiếp đó xuất hiện Châu Kiều đang ngồi xem ti vi trên ghế sofa. Thiện Bản dè dặt ngồi cạnh Châu Kiều: “Anh hai đang ở thư phòng à?” Châu Kiều gật đầu: “Hình như đang bận việc, sao vậy?” “Vậy thì tốt.” Thiện Bản lè lưỡi, đưa ra một chiếc hộp được gói ghém xinh xắn, “Đây là sô cô la em tự làm, tặng anh nè!” Châu Kiều chần chờ: “Sinh nhật... tặng sô cô la hả?” Thiện Bản đỏ mặt cúi đầu, cô do dự rất lâu, rốt cục như hạ quyết tâm, nói: “Em thích ——” thì bốp, tiếng vang ngắt lời Thiện Bản, Thiện Tịch đột nhiên xuất hiện trong khung hình, tay cầm cờ lê đập xuống đầu Thiện Bản.

Châu Kiều trong máy quay và Châu Kiều đang xem video cùng ngã ngồi xuống sàn, lông tơ khắp người anh dựng đứng lên, thấy Thiện Tịch trong video vút cờ lê xuống cạnh xác Thiện Bản, cúi người nhẹ nhàng nói với bản thân trong ống kính: “Thế này chúng ta có thể sống thoải mái hơn.”

Châu Kiều trong video sợ hãi gào lên, giãy giụa muốn trốn, nhưng bị Thiện Tịch ôm siết vào lòng, Thiện Tịch bắm vào tai Châu Kiều nhỏ giọng nói: “Anh sẽ thông báo với bên ngoài là nó bất cẩn té ngã chết từ trên cầu thang, sẽ không có ai nghi ngờ gì hết. Em chỉ cần ngoan ngoãn ở bên anh, xem như chưa từng xảy ra chuyện gì là được.”

Video tối đen. [kuroneko3026.wp.com]

Châu Kiều nhìn chằm chằm màn hình đen kịt, sau lưng anh đổ mồ hôi ròng ròng.

Mãi đến khi anh nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc truyền đến từ dưới lầu.

—— Ác ma trở về.

Anh luống cuống đóng laptop lại, nhét vội vào ngăn kéo.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, cuối cùng đứng sau Châu Kiều, Châu Kiều cứng người ngồi trước bàn, cảm nhận có hai cánh tay ôm lấy mình, giọng nói trầm trầm của Thiện Tịch quẩn quanh bên tai anh: “Sao cửa gác xếp lại mở thế?”

10. Chương 10: Sụp Đổ Không Thể Ngăn

Con nên ở bên Thiện Tịch.

Anh chắc chắn phải sống cùng Thiện Tịch.

Ai cũng đều nói như thế với Châu Kiều.

Châu Kiều như kẻ tội đồ bị giam trong ngục, sống trong thế giới bị Thiện Tịch chi phối, không thoát ra được.

Châu Kiều bước đi xiên vẹo trong đêm tối, thừa lúc Thiện Tịch ngủ thì anh chạy khỏi biệt thự. Trời mưa phùn lất phất, hơi lạnh tiến vào cơ thể anh, khiến anh run run không kiềm chế được, nhưng vẫn liều mạng bước về trước.

Anh muốn trốn khỏi tất cả những chuyện này.

Nhưng anh không biết nên chạy về đâu, không biết chốn nào mới thật sự an toàn.

Người cô gửi tin nhắn bảo anh nhất định phải sống tốt với Thiện Tịch, cha mẹ nghe anh nói muốn chia tay với Thiện Tịch thì hung ác cho anh một bạt tai, Thư Tuệ ưỡn bụng lớn hạnh phúc ngã vào lòng chồng.

Không một ai chấp nhận giúp đỡ anh.

Gương mặt tươi cười của Thiện Bản không ngừng lớn vồn trong đầu anh, giống như bùa chú ma quỷ xua đuổi không tan.

Mưa càng lúc càng lớn, Châu Kiều ướt nhẹp ngồi co ro trước cửa một siêu thị 24 giờ, một gã lang thang đi đến, ác mồm ác miệng nói: “Mặc âu phục đi làm thì có tư cách gì ngồi ở chỗ này? Cút ngay cho tao!”

Châu Kiều bị hắt học xô đẩy trong mưa, anh run cầm cập ôm hai tay, một cái dù khê gờ lên đầu anh. Châu Kiều ngẩng đầu lên, nhìn thấy vẻ mặt phức tạp của Thiện Tịch.

Bất luận anh chạy trốn đến nơi nào, đều sẽ bị Thiện Tịch dễ dàng tìm ra.

Thiện Tịch luôn thần thông quảng đại như thế đấy.

“Về nhà đi.” Thiện Tịch dịu dàng nói.

Châu Kiều lắc đầu nguầy nguậy, muốn né ra, nhưng bị Thiện Tịch ôm chặt, dù cầm trên tay nghiêng ngả, nước mưa nhanh chóng thấm ướt quần áo Thiện Tịch.

“Có một số việc vẫn nên quên đi thì tốt hơn.” Giọng của Thiện Tịch vẫn dịu dàng như cũ, “Nghe lời, quên đi.”

“Em chỉ cần nhớ, anh yêu em.” Thiện Tịch hôn môi Châu Kiều trong màn mưa lớn, anh ta hôn nồng cháy, làm Châu Kiều không còn sức kháng cự, mặc dù phơi thân trong màn mưa lạnh lẽo nhưng Châu Kiều cảm thấy mỗi một chỗ trong tế bào đang bốc cháy.

Tại sao lại là tôi?

Tại sao cứ nhất định là tôi?

Tại sao người anh yêu, cứ phải là tôi?

Châu Kiều lần thứ hai bị kéo về biệt thự.

Cánh cửa của gác xép lần thứ hai bị khóa kín.

Châu Kiều ngâm mình trong bồn tắm rộng lớn, anh nghe Thiện Tịch gọi điện thoại cho cấp trên của mình.

“Lý tổng phải không, tôi là Thiện Tịch, gần đây thân thể Châu Kiều khó chịu, muốn xin nghỉ phép dài hạn.”

“Được, cảm ơn.”

Châu Kiều dùng khăn che mặt lại, anh không hé răng.

Dù có thế nào thì anh cũng không trốn khỏi lòng bàn tay Thiện Tịch được.

Như tự giận mình, Châu Kiều nhận mệnh bị giam trong biệt thự, làm tội đồ nhẫn nhục cam chịu.

Anh không cần dậy sớm, không cần nấu ăn, không cần bận rộn bên ngoài, Thiện Tịch như người quản gia tận chức chuẩn bị tốt mọi thứ cho Châu Kiều.

“Không muốn đi đâu đó nghỉ mát chút à?” Một hôm sáng tối nào đó, Thiện Tịch hết bận công việc đầy hứng thú đề nghị.

Châu Kiều ngồi trên ghế sofa nhìn màn hình tivi, anh không nói gì.

Thiện Tịch nói một cách tự nhiên: “Anh có xem qua mấy cảnh đẹp trên báo, cũng được lắm.”

“Đi Thanh Đảo là được rồi,” Châu Kiều mở miệng nói, ngữ điệu châm chọc, “Không phải ở đó có ký ức tốt đẹp sao?”

Tuy Châu Kiều quyết định nhẫn nhục cam chịu tên biến thái sát nhân Thiện Tịch, nhưng anh không quản được tật xấu miệng tiện, thỉnh thoảng vẫn phải nói khích Thiện Tịch đôi câu.

Vì thế anh ngay lập tức chịu phạt.

Thiện Tịch đè Châu Kiều ngã xuống ghế sofa, Châu Kiều nuốt nước miếng, anh tưởng tượng đến cảnh Thiện Tịch cầm cờ lê đập mình, sau gáy không khỏi đau đau. Thiện Tịch cúi người kề sát môi vào gáy anh, thầm thì: “Anh hơi đói bụng.”

“Đói bụng thì lần đi ăn đi.” Châu Kiều chán ghét.

“Anh chỉ muốn ăn em.” Thiện Tịch trầm giọng nói, lửa dục trong con người làm Châu Kiều sờn tóc gáy.

Chiếc sofa nhỏ hẹp khó khăn chứa hai người đàn ông trưởng thành, trong không khí tràn ngập mùi vị ám muội, quần áo trên người bị Thiện Tịch thô bạo kéo rớt, Châu Kiều linh cảm không ổn muốn phản kháng thì bị Thiện Tịch vững vàng khóa hai tay lại.

Thiện Tịch cắn lên xương quai xanh của Châu Kiều, thân thể Châu Kiều nổi cơn tê dại, không dần được cơ người muốn đứng dậy, Thiện Tịch nhếch môi cười nhẹ, môi lướt một đường lưu lại một hàng dấu răng đỏ đỏ trên người Châu Kiều, cuối cùng dừng lại trước hai hạt nhỏ của anh, duỗi đầu lưỡi dịu dàng liếm chúng.

Châu Kiều không nén được cơn buồn nôn, anh liều mạng vặn vẹo người muốn thoát khỏi khống chế của Thiện Tịch, nhưng sau khi nhìn thấy cánh tay của Thiện Tịch, anh dần định chỉ giẫy giụa.

Đó là hai cánh tay thon dài không tí vết.

Không tí vết.

Không... một tí vết.

Vết thương ngày hôm đó vì kháng cự lại được tính của thuốc ngủ tựa như chưa từng tồn tại.

Châu Kiều lại chuyển tầm nhìn lên đầu Thiện Tịch, anh từng dùng đèn bàn đập lên đầu anh ta, đầu từng quần băng vải, vốn nên lưu lại dấu tích thì lại chẳng có gì cả.

Trong đầu Châu Kiều tràn ngập dấu chấm hỏi, nhưng không chờ anh hỏi ra, thì nhiệt độ nóng bỏng của cơ thể Thiện Tịch và nụ hôn nồng nàn của Thiện Tịch nuốt chửng anh, tầm mắt của Châu Kiều bắt đầu mơ hồ, cuối cùng rơi vào hắc ám.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Châu Kiều đã nằm trên giường trong phòng ngủ. Anh không chớp mắt nhìn chằm chằm cái đèn bàn hình cá sấu vện toàn không chút sứt mẻ trên tủ đầu giường, cho đến khi Thiện Tịch bưng sandwich đẩy cửa vào.

“Tỉnh rồi?” Thiện Tịch hỏi, trong mắt có ý cười.

Châu Kiều trầm mặc nhìn gương mặt Thiện Tịch gần trong gang tấc.

“Tối qua... xin lỗi.” Thiện Tịch thấy vẻ mặt của Châu Kiều không ổn nên ngữ điệu cứng nhắc, “Nếu em không thích, chắc chắn anh sẽ không miễn cưỡng nữa.”

“Cái đèn bàn,” Châu Kiều chỉ chiếc đèn bàn hình cá sấu, anh hỏi, “Không phải tôi ném vỡ nó rồi sao?”

Về mặt Thiện Tịch đông cứng, nhưng nhanh chóng khôi phục lại như bình thường: “À, anh mua cái khác y hệt.”

Hóa ra là vậy. Châu Kiều thở phào.

Vốn hẵn là vậy mà.

Chắc chắn Thiện Tịch thuộc thể chất chữa lành, cho nên vết thương mới biến mất nhanh như vậy.

Đèn bàn chắc chắn cũng là do Thiện Tịch nhân lúc mình không ý mà đổi cái mới.

“Vừa nãy bác Châu gọi điện bảo chúng ta năm mới cùng đến ăn cơm tất niên với gia đình.” Thiện Tịch trông rất phấn khởi, “Châu Kiều, em hiểu bác trai bác gái nhất, em thấy nên tặng lễ vật nào cho họ thì hợp?”

“Tôi hiểu rõ họ nhất... sao?” Châu Kiều lẩm nhẩm.

Họ là cha mẹ ruột sinh ra anh nuôi nấng anh, đương nhiên anh hiểu rõ họ nhất.

Nhưng vì sao ngay cả dáng dấp của họ anh cũng không nhớ ra được.

Châu Kiều chạy ra phòng khách, mở ngăn kéo bàn kê ti vi, nhưng không tìm thấy quyển album ảnh.

Cái quyển album ảnh chứa bằng chứng chứng minh anh với Thiện Tịch từng yêu nhau.

Đầu đau đớn buốt nhói.

Chắc chắn là vì gần đây quá kiệt sức.

“Thiện Tịch.” Châu Kiều thấp giọng gọi.

“Ừ?” [kuroneko3026.wp.com]

“Chúng ta đi đâu đó nghỉ mát đi.”

Thiện Tịch hơi do dự, lập tức cười dịu dàng: “Ừm.”

Châu Kiều không quan tâm Thiện Tịch dẫn mình đi đâu, Thanh Đảo, Lệ Giang, thành phố lân cận, chỗ nào cũng không quan trọng.

Anh bỏ tiền thuê một người qua đường làm nhiếp ảnh gia cho bọn anh.

Anh ôm eo Thiện Tịch hướng về ống kính tạo hình chữ V hài hước.

Anh với Thiện Tịch ngồi trên xe cáp, đầu tựa đầu, rúc vào nhau.

Anh chạy trên bờ biển, quay đầu lại cười xán lạn với Thiện Tịch đang đi phía sau mình dưới ánh mặt trời rạng rỡ.

Nếu không tìm được quyển album hình, thì chụp lại những tấm hình đó đi.

Khi người qua đường trả máy chụp hình lại cho Châu Kiều, thì trong ánh mắt đầy sự khó hiểu.

Châu Kiều trở lại biệt thự, anh nằm trên giường trong phòng ngủ lướt xem những tấm hình trong máy.

Người qua đường rất tận chức chụp rất nhiều hình.

Một mình Châu Kiều hướng về ống kính tạo kiểu chữ V hài hước.

Một mình Châu Kiều ngồi trên xe cáp.

Một mình Châu Kiều rong chơi ở bờ biển, quay đầu lại cười xán lạn với không khí dưới ánh mặt trời.

Từ phòng vệ sinh truyền ra tiếng nước ào ào.

Thiện Tịch đang tắm rửa bên trong.

Châu Kiều bước xuống giường, đi đến cửa phòng vệ sinh, cách tắm cửa nhẹ giọng gọi: “Thiện Tịch.”

“Sao thế?”

—— Giọng nói ấm áp quen thuộc.

Châu Kiều liên tục lùi về sau, quay người lao ra khỏi phòng ngủ, anh loạng choạng bỏ chạy, mà quên mất trước mặt còn có cầu thang, anh bước hụt, rơi thẳng xuống.

11. Chương 11: Giác Mộng Rất Dài (1)

Châu Kiều mơ thấy một giấc mộng rất dài.

Trong mộng, anh bị mắc kẹt trong một phòng chiếu lớn, xung quanh không có bóng người, anh tìm khắp chỗ cũng không thấy lối ra, như thể đã bị bao vây. Anh không thể làm gì khác ngoài ngồi một mình trong

khán phòng, nhìn màn hình to lớn trước mặt, trên màn hình đang chiếu một bộ phim. Nhân vật chính của phim là một chàng thanh niên giống hệt Châu Kiêu.

Chàng thanh niên đó rất lập dị lắm lì, xung quanh không có lấy một người bạn, đồng nghiệp cũng vô tình cố ý cô lập anh, trông anh rất cô độc, một mình đi làm, một mình tan ca, ngơ ngẩn sống qua ngày. Bởi vì biểu hiện không được tốt, nên sau đó chàng thanh niên bị công ty sa thải, anh quay lại nhà trọ của mình, ngủ li bì 3 ngày 3 đêm, đến khi chủ nhà trọ đập cửa đánh thức anh. Chàng trai không có tiền để thuê phòng tiếp, bị đuổi khỏi nhà trọ. Anh kéo vali đơn độc bước trên đường, cha mẹ anh đã sớm qua đời, thân thích không một ai chịu giúp đỡ anh, anh không biết mình nên đi về đâu.

Chàng thanh niên bước đi vô định, đến khi trạm đường sắt hiện ra trước mắt. Đám đông chen chúc lên tàu điện ngầm, anh hồn bay phách lạc mặc theo dòng người chen vào toa xe. Bỗng có va chạm nhỏ, chàng thanh niên va vào ngực của một người đàn ông, ngẩng đầu nhìn lên mặt người đàn ông ấy, thì thấy anh ta đang cong khóe môi cười với mình.

Đó là nụ cười ấm áp đến nhường nào.

Ấm áp đến mức tựa như có thể hòa tan tất cả băng giá trên cõi đời này.

Chàng thanh niên thoát khỏi cái ôm của người đàn ông, cúi đầu nhìn mũi chân mình.

“Không sao chứ?” Người đàn ông dịu dàng hỏi.

Chàng thanh niên còn chưa kịp trả lời, thì bốn phía sập tối, va chạm nhỏ vừa rồi biến thành dữ dội, đám đông phát ra tiếng hét hoảng sợ, chàng thanh niên theo bản năng nắm lấy ống tay áo của người đàn ông, anh ta thuận thế ôm chàng trai vào ngực, kéo anh ngồi xổm xuống, chàng trai không kiềm chế được run run, người đàn ông kề bên tai anh nhỏ giọng nói: “Đừng sợ, anh ở đây.”

—— Đừng sợ, anh ở đây.

Đến lúc chàng thanh niên tỉnh lại, thì phát hiện mình đang nằm trên giường bệnh của bệnh viện, anh bị thương nhẹ, đang truyền nước biển. Chàng trai nghiêng đầu, nhìn thấy giường kế bên là người đàn ông đã cứu mình, anh ta bị thương nặng hơn anh, trán với tay đều bị quấn băng trắng, nhưng anh ta không bận tâm, lịch sự cảm ơn cô y tá đang thay thuốc cho mình. Người đàn ông phát hiện tầm mắt của thiếu niên thì quay đầu cười với anh: “Xin chào, anh tên Thiện Tịch.”

“Tôi là Châu Kiêu.” Chàng trai chìm đắm vào nụ cười ấm áp của Thiện Tịch, cảm giác tâm trạng cũng biến hóa theo.

Điện thoại của Thiện Tịch rung lên, anh ta lật xem tin nhắn, nụ cười trên mặt bỗng nhiên cứng ngắt.

Chàng thanh niên dè chừng hỏi: “Sao vậy?”

Thiện Tịch cất điện thoại, thở dài: “Hôm nay vốn là hôn lễ của anh, tối hôm qua đồng nghiệp rủ anh đi dự tiệc độc thân ở bar, anh bị chuốc say quá, mơ mơ màng màng, sáng sớm hôm nay người phục vụ gọi báo là anh làm rơi nhẫn ở đó. Anh thấy cách thời gian hôn lễ còn xa nên tính đi tàu đến lấy. Nào ngờ xảy ra chuyện —— vừa rồi hôn thê gửi tin nhắn trách anh bỏ cô ấy lẻ loi ở giáo đường, bêu xấu cô ấy, đề nghị chia tay anh.”

“Em nói xem,” Thiện Tịch cười khỏ với chàng thanh niên, “Có phải anh rất xui xẻo không?”

Chàng thanh niên nhìn thẳng vào Thiện Tịch: “Không phải anh sai.”

“Hả?” [kuroneko3026.wp.com]

“Hôn phu xảy ra chuyện lớn thế này, suýt nữa bỏ mạng mà cô ta không quan tâm được một câu, trái lại còn sinh tính gửi tin nhắn chia tay, chuyện này căn bản không phải anh sai.” Chàng trai nói thật lòng.

Thiện Tịch vốn đã nhún phím chuẩn bị gọi xin lỗi hôn thê chợt ngừng động tác, anh ta suy nghĩ, rồi dứt khoát tắt điện thoại, tự cười giễu: “Em nói đúng.”

Chàng thanh niên mở to mắt nhìn trần nhà, khóe miệng nhếch lên nét cười không dễ thấy.

Chàng thanh niên với Thiện Tịch nhanh chóng thân quen nhau, hai người đồng cảnh ngộ cùng dạo một vòng ở cửa âm phủ dần dần hình thành tình bạn thắm thiết trong phòng bệnh đầy mùi thuốc. Chàng thanh niên bị thương nhẹ, thân thể hồi phục rất nhanh, ngày lễ Giáng Sinh, anh cố ý ra phụ cận bệnh viện mua một cái bánh bông lan, xách vào phòng bệnh cất ăn với Thiện Tịch. Vì tay Thiện Tịch bị thương không thể cử động, nên chàng trai sẵn sóc lấy nĩa đút cho anh ta ăn. Thiện Tịch bị bạn gái bỏ rơi nên khá u sầu, thỉnh thoảng lại lộ ra ánh mắt mất mát, nhưng được Châu Kiều trầm giọng an ủi là nhanh chóng bật cười.

“Phải rồi,” Thiện Tịch vừa ăn bánh chàng trai đưa đến vừa hỏi, “Hôm xảy ra chuyện anh đứng trên tàu thấy em kéo theo vali, chuẩn bị đi đâu hả?”

Chàng trai nói cho có lệ: “Đến hạn đóng tiền thuê nhà, em bị chủ nhà trọ đuổi.”

“Không có chỗ nào để đi?” Thiện Tịch thấp giọng hỏi.

Chàng thanh niên do dự rồi cũng gật đầu.

“Vậy tạm thời đến chỗ anh đi.” Thiện Tịch cười nói.

“Ồ?” Chàng thanh niên giật mình.

“Hiện tại anh sống một mình ở căn biệt thự, vốn tính làm phòng tân hôn... Mà giờ chia tay với bạn gái rồi, bỏ không cũng chẳng làm gì.”

Ánh mắt vốn đang ảm đạm của chàng thanh niên dần sáng lên.

Thiện Tịch không khác nào vị thần, kéo chàng thanh niên từ trong hắc ám ra ánh sáng.

Chàng thanh niên cẩn trọng gìn giữ phần ấm áp không dễ có này, anh thâu hết chuyện giặt quần áo nấu cơm làm việc nhà, như một bảo mẫu tận trung với chức trách. Sáng sớm hôm nào đó anh tỉnh dậy rất sớm như mọi ngày, rồi giường chuẩn bị đến phòng bếp nấu bữa sáng thì phát hiện Thiện Tịch đã ngồi trước bàn chờ mình, trên bàn bày sandwich đã làm xong.

“Mặc dù anh rất thích ăn món em nấu, nhưng không thể cứ để em xuống bếp mãi được.” Thiện Tịch cười với anh.

Chàng trai chần chờ ngồi xuống, Thiện Tịch tiện tay đưa cho anh một cái hộp nhỏ, dịu dàng chúc: “Sinh nhật vui vẻ.”

“Ồ?” Chàng trai ngạc nhiên.

“Hôm nay là ngày 2 tháng 1,” Thiện Tịch bất đắc dĩ gơ tay gõ đầu chàng trai, “Ngay cả sinh nhật của mình mà em cũng quên hả?”

“Sao anh biết được?” Chàng thanh niên hỏi dò.

“Lúc ở bệnh viện anh có nhìn chứng minh nhân dân của em.” Thiện Tịch hờ hững lật báo.

Chàng trai mở hộp ra, là một chiếc vòng tay màu đen.

“...Cảm ơn.” Anh nhỏ giọng nói.

Thiện Tịch chu đáo đeo chiếc vòng lên cổ tay chàng thanh niên, nói: “Rất hợp.”

Chàng thanh niên cắn miếng sandwich, Thiện Tịch mong chờ hỏi: “Thế nào?”

“Ăn ngon lắm.” Anh trả lời.

“Thật không?” Thiện Tịch như đứa trẻ nhận được câu khích lệ của cha mẹ, anh ta cười phấn khởi, “Vậy sau này ngày nào cũng làm cho em ăn.”

Nhưng cũng chỉ là nói miệng mà thôi.

Thiện Tịch rất bận rộn công việc, căn bản không có nhiều thời gian rồi làm sandwich.

Chàng trai cũng vội tìm việc, nhưng đều vấp phải trắc trở. Cho dù có Thiện Tịch động viên cố gắng, thì anh vẫn không tránh được thoái chí nản lòng.

Anh mượn rượu giải sầu, Thiện Tịch xong việc của một ngày về thấy anh say ngất ngưỡng ngã trên ghế sofa thì thở dài miễn cưỡng, dìu anh lên giường.

“Không phải nay là lễ Tình Nhân sao?” Chàng thanh niên nằm trên giường hỏi, “Chẳng lẽ không có cô gái nào hẹn hò anh?”

“Có chứ, rất nhiều.” Thiện Tịch ngồi trên giường, cố ý vuốt cằm, “Người anh chọn cũng đến rồi.”

“Thật hâm mộ cái tên khôn nhà anh.” Chàng thanh niên uống rượu vào không còn sự ngượng ngùng và hướng nội như ngày trước, anh nói năng bất cần.

“Không phải anh quay về với em đây à.” Thiện Tịch cười nói.

...Quay về với em.

Chàng thanh niên bỗng tỉnh táo, nhìn Thiện Tịch chu đáo đắp kín mền cho mình, nghe anh ta dịu dàng nói: “Ngủ một giấc đi, không đi làm cũng không sao, anh có thể nuôi em.”

Thì chàng thanh niên giật mạnh tay của Thiện Tịch, dùng sức kéo anh ta xuống, cắn lên môi anh ta.

Thiện Tịch ngạc nhiên tròn to mắt, giống như quên mất phải phản kháng, để thanh niên tùy ý khuấy loạn đầu lưỡi vào trong miệng mình.

Chàng thanh niên dễ dàng cởi áo sơ mi của Thiện Tịch, tùy tiện liếm lên xương quai xanh, ngực, bụng của Thiện Tịch, Thiện Tịch bị khơi dậy dục vọng bất chợt đè chàng trai ngã xuống dưới thân.

Chàng trai nhắm mắt, cảm thụ nhiệt độ nóng bỏng và nụ hôn nồng cháy của Thiện Tịch, thân thể được bao bọc trong niềm khoái cảm hạnh phúc.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Thiện Tịch đã đi làm, trên đầu giường để sandwich thơm ngon.

Chàng thanh niên dang rộng tứ chi lăn lộn trên giường, nụ cười nơi khóe miệng rạng rỡ hơn bất kỳ khoảnh khắc nào.

Anh bắt đầu những tháng ngày hạnh phúc nhất trong đời.

Hạnh phúc chờ Thiện Tịch tan ca, hạnh phúc nhìn Thiện Tịch ăn món anh nấu, hạnh phúc nằm trong lòng Thiện Tịch tiến vào mộng đẹp.

Anh những tưởng bản thân sẽ luôn hạnh phúc như thế.

Mãi đến khi bạn gái cũ của Thiện Tịch bỗng nhiên xuất hiện.

Hôm đó Thiện Tịch vắng nhà, chàng thanh niên đang quét tước phòng ngủ, thì chuông cửa bất ngờ reo lên. Anh mở cửa, thấy một người phụ nữ có mái tóc xoăn dài đứng trước cửa.

“Tôi là Thư Tuệ, là hôn thê của Thiện Tịch, xin hỏi Thiện Tịch có ở nhà không ạ?” Cô hỏi.

Rõ ràng đã chia tay.

Rõ ràng đã không còn liên quan.

Mà lại chẳng biết xấu hổ tự xưng là hôn thê.

Chàng thanh niên kiềm chế nội tâm khó chịu, ngồi trên ghế sofa nghe Thư Tuệ liến thoắng chuyện của cô và Thiện Tịch.

“Tôi quá tùy hứng, đều theo kiểu không vui một chút là đòi chia tay, lần nào Thiện Tịch cũng đều nhẫn nhịn nhân nhượng tôi, nhưng xưa nay tôi không biết quý trọng.” Thư Tuệ trông rất hối hận, “Chia tay với Thiện Tịch rồi, người nhà với bạn bè vẫn trách tôi, tôi suy nghĩ rất lâu, cũng tỉnh ngộ rồi, tôi yêu Thiện Tịch mà, tôi không muốn rời bỏ Thiện Tịch như thế này, tôi hi vọng anh ấy cho tôi một cơ hội, tôi sẽ không tùy hứng tiểu thư như trước nữa, sẽ là một người bạn gái vô cùng sẵn sàng, không, là vợ chứ.”

Thiện Tịch sẽ không cho mi cơ hội đó đâu. Chàng thanh niên thầm nghĩ.

Vì anh ấy có tao rồi.

Nhưng chàng thanh niên nhanh chóng phát hiện nhật ký cuộc gọi giữa Thiện Tịch với Thư Tuệ trong điện thoại Thiện Tịch.

Chỉ là nhật ký cuộc gọi mà thôi, không chứng minh được gì cả, chắc chắn là Thư Tuệ bám lấy Thiện Tịch, chắc chắn là Thiện Tịch đã cứng rắn từ chối cô ta.

Chàng thanh niên vờ như không biết gì, lên mạng tải công thức làm bánh bông lan, bắt đầu học cách làm bánh. Ngày 19 tháng 12 là sinh nhật của Thiện Tịch, anh muốn Thiện Tịch ăn bánh do chính tay anh làm.

Nhưng lúc đang ăn bánh thì Thiện Tịch nói: “Châu Kiều, anh quay lại với Thư Tuệ.”

Hai tay của chàng thanh niên bắt đầu run run, anh cố nhếch miệng cười gượng gạo với Thiện Tịch: “Bánh ăn có được không?”

Thiện Tịch nắm chặt tay anh, thấp giọng nói: “Em ấy kiên quyết quay lại với anh, thậm chí lấy cái chết ra uy hiếp, dù sao bọn anh cũng ở cạnh nhau 4 năm, em ấy đối với anh mà nói giống như em gái vậy, về tình về lý đều không thể bỏ mặc.”

“Trước tiên anh tạm giúp em ấy ổn định lại tâm trạng, chờ có cơ hội chắc chắn sẽ chia tay ngay.”

“Tin tưởng anh, được không?” Thiện Tịch hôn lên vành tai chàng thanh niên.

Tin, hay không tin, đã không còn quan trọng.

Vì chàng thanh niên không thể rời bỏ Thiện Tịch nữa rồi.

12. Chương 12: Giác Mộng Rất Dài (2)

Sau khi Thư Tuệ dọn vào, cô tích cực ôm hết mọi việc nhà, còn đặt mua rất nhiều vật dụng mới, đổi chiếc đèn bàn hình cá sấu trên tủ đầu giường phòng ngủ Thiện Tịch thành đèn thủy tinh hồng phấn.

Cho dù món ăn cô nấu cực kỳ khó nuốt, nhưng Thiện Tịch vẫn ăn say sưa, gơ ngón cái khen cô.

Cho dù cô lau sàn nhà vừa ẩm ướt vừa không sạch, nhưng Thiện Tịch vẫn nhẹ nhàng ôm cô, thương tiếc nói “Vất vả quá”.

Cho dù cô thường nhân lúc Thiện Tịch làm việc bằng máy tính thì ôm lấy anh ta từ sau, quấy nhiễu tinh thần anh ta xong lại buông tay ra như không có chuyện gì, hại anh ta phải chỉnh sửa tài liệu lại từ đầu, nhưng Thiện Tịch vẫn không hề trách cứ cô.

Chàng thanh niên như một kẻ thứ ba hoàn toàn xa lạ, bàng quan trước ân ái và ngọt ngào của hai người họ.

Cô gái nhỏ hào hứng nhanh thì chóng chán cũng nhanh, Thư Tuệ nhanh chóng khôi phục lại bản tính lúc trước, không tiếp tục dậy sớm làm bữa sáng, không tiếp tục tích cực quét tước căn phòng.

Chàng thanh niên lại một lần nữa phụ trách tất cả.

Anh dậy sớm như thường lệ, chuẩn bị điểm tâm phong phú, rồi ngồi trước bàn ăn, chờ đợi Thiện Tịch với Thư Tuệ đang say giấc trên giường.

Thư Tuệ luôn thích vừa xem ti vi vừa ăn bắp, lần nào cũng hốt nắm lớn trong tay, còn nhét vào miệng Thiện Tịch, trên sàn bị vương vãi nào bắp là bắp.

Thiện Tịch thoáng trách một câu, Thư Tuệ lập tức nhào vào ngực anh ta làm nũng: “Anh còn dám trách em! Lần trước cô thư ký ăn mặc hở hang đến nhà tìm anh, em còn chưa tính sổ với anh đấy!”

“Cũng đâu phải anh bắt cô ấy mặc hở vậy đâu.” Thiện Tịch bất lực đỡ trán.

“Ngực cô lớn hơn em đúng không? Dáng người cũng đẹp hơn em đúng không?” Thư Tuệ nổi nóng.

“Ngực cô ấy đúng thật lớn hơn em, vóc dáng đúng thật cũng đẹp hơn em,” Thiện Tịch cười nói, “Nhưng anh chỉ yêu mỗi em.”

—— Chỉ yêu mỗi em.

Giả dối.

Chỉ là lời nói dối dỗ cô ta thôi.

Nhất định là thế.

Hai người vừa nói vừa cười trở về phòng ngủ, chàng thanh niên ngồi xổm xuống, nhặt từng hạt bắp lên bỏ vào thùng rác.

Mỗi buổi tối, chàng thanh niên đều nằm trong phòng khách của mình, nhắm mắt tưởng tượng ra cảnh Thiện Tịch với Thư Tuệ làm tình, những cảnh khiến anh căm hận mà cũng run sợ, chúng như quái vật từng chút từng chút nuốt chửng lý trí của thanh niên.

Anh ấy chỉ xem cô ta là em gái.

Thiện Tịch với Thư Tuệ là anh em ruột.

Bọn họ là anh em ruột cùng máu mủ.

Nên mới thân mật đến thế.

Nên mới khăng khít với nhau.

Mỗi ngày chàng thanh niên đều tự thôi miên bản thân như vậy.

Thư Tuệ với Thiện Tịch bàn bạc đi du lịch ở Thanh Đảo. Thiện Tịch giống như vô ý hỏi thanh niên đứng cạnh: “Châu Kiều, muốn đi cùng không?”

Chàng trai vui mừng gật đầu: “Ừ!”

Thư Tuệ cười nói với anh: “VẬY CHÂU KIỀU, NHỜ ANH LÀM NHIẾP ẢNH GIA CHO CHÚNG EM NHÉ!”

Thanh Đảo rất đẹp.

Chàng thanh niên tận chức cầm camera chụp hình cho Thiện Tịch với Thư Tuệ, bắt góc ảnh mỗi hành động ngọt ngào của họ.

Thư Tuệ ôm eo Thiện Tịch đối diện ống kính tạo hình chữ V hài hước, khoe miệng Thiện Tịch chứa nụ cười cam chịu, phía sau là phong cảnh tuyệt đẹp.

Thư Tuệ với Thiện Tịch ngồi trên xe cáp, đầu tựa đầu, tay nắm tay, như thể chỉ một giấy thôi cũng không nỡ tách rời.

Thư Tuệ lao nhanh ở bờ biển, quay đầu lại nhìn Thiện Tịch ở sau, nở nụ cười với Thiện Tịch dưới ánh mặt trời rạng rỡ.

Cả hai hôn nhau dưới ánh nắng chói lòa, hoàn toàn không để tâm đến ánh mắt của người ngoài, cứ như đối phương là cả thế giới của mình.

Bọn họ ân ái như thế, chàng thanh niên bị cách ly bên ngoài, trong suốt như không khí, không ai đoái hoài, không ai nhìn thấy.

Giá mà em không yêu anh đến vậy thì tốt quá.

Giá mà em không yêu anh đến vậy, thì sẽ không như bây giờ mặc các người giẫm đạp lên lòng tự tôn, thì sẽ không bị nụ cười rạng rỡ của các người làm tổn thương mắt.

Chàng thanh niên bắt đầu không muốn ăn cơm, cả đêm ngủ không yên, ban ngày dạ dày đau đến mức lăn lộn trên giường đổ mồ hôi, run tay gọi điện cho Thiện Tịch, Thiện Tịch nhanh chóng chạy từ công ty về, mua thuốc dạ dày, rót ly nước ấm, đỡ thanh niên dậy ôm vào ngực, nhét thuốc dạ dày vào miệng anh, cúi đầu thổi nguội nước trong ly, nhìn anh uống.

Chàng trai ôm eo Thiện Tịch, dụi đầu vào ngực anh ta, bỗng nhiên thấy bụng không còn đau gì nữa.

Nhưng Thiện Tịch khẽ đẩy anh ra: “Công ty anh còn có việc, em ngủ một giấc đi.”

Nhưng em không ngủ được. Thanh niên gào lên trong lòng, trơ mắt nhìn Thiện Tịch đứng dậy rồi đi cũng không quay đầu lại.

Càng sống trong nhà, anh càng thích Thiện Tịch. Mỗi một lời nói cử chỉ của Thiện Tịch đều làm anh si mê. Bất kể là sự quan tâm ngẫu nhiên, hay là nụ cười dịu dàng bên môi, cũng làm anh động lòng khôn nguôi.

Nhưng trong mắt Thiện Tịch chỉ có Thư Tuệ, bọn họ nhìn nhau tha thiết, yêu nhau say đắm, hoàn toàn chẳng kiêng dè sự có mặt của chàng thanh niên.

Rõ ràng đã nói chỉ xem cô ta là em gái.

Rõ ràng đã nói sẽ chia tay nhanh thôi.

Lúc chàng thanh niên đang một mình chọn mua rau củ trong siêu thị thì tình cờ gặp bạn thời đại học. Cô bạn rất nhiệt tình bắt chuyện với anh, anh biết cô ấy hiện đang làm bác sĩ tâm lý.

Sau 2 tháng liên tục mất ngủ, chàng thanh niên đến phòng khám tâm lý của cô bạn.

Cô ấy như một người mẹ, kiên trì động viên khuyên giải chàng thanh niên. Anh nghe giọng nói hiền dịu của cô thì tâm trạng xóc nổi rồi bởi cũng đi rất nhiều.

“Trên đời này không có ai xa ai là không sống nổi cả, những gì cậu phải làm là vứt bỏ hết mọi tâm trạng hiện giờ đi, tìm công việc, chuyển chỗ ở mới, bắt đầu cuộc sống mới thuộc về cậu. Nếu cậu cứ khăng khăng cố chấp, thì cuối cùng chỉ dẫn đến tan vỡ tinh thần, có hiểu không?” Cô bạn dịu dàng khuyên.

Chàng thanh niên nhìn cô bạn, nói lẩm bẩm: “Nếu người tớ yêu là cậu thì thật tốt.”

Cô bạn cười khê, vuốt cái bụng hơi nhô lên: “Tiếc là tớ sắp làm mẹ rồi.”

Mỗi người đều sống rất tốt.

Mỗi người đều có hạnh phúc của riêng mình.

Tại sao chỉ có một mình anh là sống trong bóng tối.

Chàng thanh niên không đi tìm cô bạn nữa.

Thấm thoắt đến năm 2015, lại đến sinh nhật của chàng thanh niên, vì công tác nên Thư Tuệ không có nhà, thanh niên đầy háo hức mong chờ Thiện Tịch sẽ làm sandwich cho mình ăn như năm trước, rồi chúc mình sinh nhật vui vẻ. Nào ngờ Thiện Tịch không có về gì là nhớ đến sinh nhật của anh, cơm nước xong trực tiếp về phòng ngủ.

Chàng thanh niên ê chề đứng dậy thu dọn bát đĩa, anh nghiêng tay, chén sứ rơi thẳng xuống đất, phát ra tiếng loảng xoảng vỡ nát. Thiện Tịch nghe thấy thì bất đắc dĩ mở miệng: “Làm sao?”

“Anh tính lúc nào chia tay với cô ta?” Chàng thanh niên nhỏ giọng hỏi.

Thiện Tịch sững sốt.

“Rốt cục anh muốn chúng ta chờ đến khi nào?” Chàng thanh niên bước từng bước về phía Thiện Tịch.

Thiện Tịch thụt lùi vài bước, trầm giọng nói: “Châu Kiều, xin lỗi.”

Xin lỗi?

Tại sao lại nói xin lỗi?

Nếu như còn muốn đợi thêm nữa, anh đồng ý mà, dẫu sao cũng đợi hơn 2 năm rồi, đợi thêm 3, 4, 5 năm nữa cũng không sao, chỉ cần Thiện Tịch dịu dàng nói một câu “Đợi anh” anh sẽ nguyện ý đợi.

Nhưng tại sao lại nói xin lỗi?

Xin lỗi là có ý gì?

Thiện Tịch bắt đầu cố sức lảng tránh chàng thanh niên, không tiếp tục thân thiết với Thư Tuệ ngay trước mặt thanh niên, không cười hiền hòa với thanh niên, mỗi khi bất cẩn chạm phải tầm mắt của thanh niên thì lúng túng quay đầu đi chỗ khác.

Cùng lúc đó, chàng thanh niên phát hiện chiếc vòng tay màu đen trước kia Thiện Tịch tặng cho anh không thấy đâu nữa, anh tìm khắp chỗ cũng không thấy, vội hỏi Thư Tuệ có thấy hay không, ánh mắt Thư Tuệ lấp lóe, quanh co hồi lâu, cuối cùng nói: “Ngại quá Châu Kiêu à, cái vòng tay của anh em sơ ý giẫm hư rồi, bao nhiêu tiền em bồi thường cho anh nha!”

Cố ý. [kuroneko3026.wp.com]

Chắc chắn là cố ý.

Chàng thanh niên nắm chặt nắm tay, đang chuẩn bị nổi giận thì chợt phát hiện chiếc nhẫn trên ngón áp út của Thư Tuệ.

Anh từng thấy chiếc nhẫn có kiểu dáng tương tự trên ngón áp út của Thiện Tịch.

Chàng thanh niên lảo đảo về phòng mình, anh nhốt mình trong phòng vệ sinh, dùng dao cạo râu cắt cổ tay.

Chàng thanh niên được đưa vào bệnh viện, anh lơ mơ mở mắt, nghe thấy Thư Tuệ nhỏ giọng oán trách với Thiện Tịch: “Mình sắp kết hôn rồi mà anh ta còn vu vạ nhà mình mãi không chịu đi, bây giờ còn thành thế này, có phải tinh thần anh ta có vấn đề không?”

Thiện Tịch không hé môi.

Thư Tuệ nói lớn giọng hơn: “Em đã sớm hỏi anh đuổi anh ta đi, mà anh vẫn gạt em, đến cùng anh ta là gì của anh? Có là bạn thân cũng không đến mức làm ra kiểu chuyện thế này chứ? Phàm là người có mặt mũi thì sẽ không chết sống vu vạ người khác như thế!”

“Anh sẽ tìm cơ hội nói với cậu ấy.” Thiện Tịch hạ giọng nói.

Chàng thanh niên cứng người nằm trên giường bệnh, mặc dù nhắm chặt hai mắt, nhưng nước mắt vẫn không khống chế được trượt xuống từ khóe mắt.

Sẽ không rời khỏi anh.

Chắc chắn sẽ không rời khỏi anh.

Làm bạn bè cũng được, chỉ cần có thể sống bên cạnh anh.

Em chỉ muốn được sống bên cạnh anh.

Sau khi xuất viện, chàng thanh niên chủ động dọn dẹp căn biệt thự, chuẩn bị phòng tân hôn cho Thiện Tịch với Thư Tuệ.

Hôn lễ của họ vẫn giống 3 năm trước, vẫn định vào ngày 22 tháng 12.

Ba ngày trước hôn lễ, là sinh nhật của Thiện Tịch. Chàng thanh niên tự mình làm bánh như năm trước, chuẩn bị một bàn thức ăn toàn món Thiện Tịch thích, chờ Thiện Tịch tan tầm về.

Từ phòng ngủ trên lầu bỗng truyền ra tiếng hét thất thanh của Thư Tuệ, chàng thanh niên vội chạy lên, còn chưa mở miệng đã thấy Thư Tuệ hùng hổ la lên: “Mấy ngày nay đều là anh dọn dẹp phòng đúng không? Anh giấu nhẫn của tôi đâu rồi?”

“Tôi không có...”

“Mày đang trả thù đúng không? Tao giẫm hư vòng tay của mày nên mày vứt nhẫn kết hôn của tao đi đúng không!” Thư Tuệ lớn tiếng hét, “Ba năm trước cũng vì mất nhẫn nên tao với Thiện Tịch mới không kết hôn được, bây giờ cũng mất nhẫn, mày tính đền thế nào hả?! Mày nói đi!”

Chàng thanh niên không nói gì, mặt vô cảm nhìn cô.

“Mày nghĩ tao ngu sao?” Thư Tuệ bất chợt nói, “Đến cùng quan hệ của mày với Thiện Tịch là gì, mày tưởng tao không biết?”

“Tao đã sớm phát hiện giữa mày với Thiện Tịch có gì đó không đúng, ngẫm nghĩ một hồi là hiểu ngay có chuyện gì, chẳng qua là hàng thay thế trong lúc chia tay với tao mà thôi, mày xem bản thân thành nhân vật quan trọng thật đấy hả?”

“Mặc dù cái chuyện chồng tương lai từng chơi gay thật sự rất gớm ghiếc, nhưng nếu Thiện Tịch đã hối cải thay đổi làm một con người mới, thì tao sẽ không trách anh ấy. Chỉ cần mày biến đi là được.”

“Mau xéo khỏi thế giới của tụi tao đi.”

Chàng thanh niên tê tái quay lưng đi xuống cầu thang, Thư Tuệ bỗng bước lên kéo tay anh: “Chờ đã, trước khi đi trả nhẫn lại cho tao!”

Chàng thanh niên bất ngờ gạt cô ra, Thư Tuệ tức khắc rơi xuống mặt sàn, nhẹ như một cọng lông. Anh vội vã đưa tay ra muốn nắm lấy tay cô nhưng vô ích. Gáy Thư Tuệ ngã va đập xuống từng bậc thang, thậm chí cô không kịp hét tiếng nào.

Vào đúng lúc này, Thiện Tịch mở cửa đi vào, anh đứng ở cửa, nhìn cảnh tượng trước mắt mà sững người.

Thiện Tịch loạng choạng đi đến chỗ Thư Tuệ, anh ta ngồi co quắp bên cạnh cô, trong con ngươi tràn ngập nỗi bi thương.

Là bi thương thật sự.

Anh ấy yêu cô ta.

“Em không cố ý.” Chàng thanh niên nghẹn họng nói.

“Cậu phạm tội giết người.” Thiện Tịch ngẩng đầu nhìn chàng thanh niên, ánh mắt lạnh lẽo.

Không phải vậy. Chàng thanh niên liên tục lắc đầu.

“Là tôi sai,” Thiện Tịch bật cười mỉa mai, “Không nên nuôi một con quái vật bên mình.”

“Cậu làm nhiều như vậy, đơn giản là vì hi vọng tôi yêu cậu, nhưng cậu sai là sai ở chỗ xem đùa vui nhất thời thành thật, cho dù cậu có cười cũng được, có khóc cũng được, tự sát cũng được, giết bạn gái tôi cũng được, tôi tuyệt đối sẽ không bao giờ yêu cậu.”

“Muốn tôi yêu cậu, trừ khi tôi chết.”

Rầm một tiếng.

Cái cờ lê để ở góc tường bị chàng thanh niên cầm trong tay từ bao giờ, anh ra sức đập lên đầu Thiện Tịch.

Chàng thanh niên quỳ dưới đất, chảy nước mắt trong vô cảm.

“Sinh nhật vui vẻ, Thiện Tịch.”

Chàng thanh niên quỳ dưới sàn nhà lạnh lẽo rất lâu, đến khi đầu gối tê dại mới lảo đảo đứng dậy, kéo thi thể của Thư Tuệ với Thiện Tịch lên gác xếp, khóa trái gác xếp.

Rồi lau sạch dấu máu trên sàn nhà, bỏ thức ăn nguội lạnh trên bàn vào tủ lạnh, xong tắm rửa sạch sẽ thay quần áo khác, nằm lên chiếc giường trong phòng ngủ của Thiện Tịch, nhắm mắt lại.

Chàng thanh niên nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Anh mơ thấy một giấc mộng rất dài rất dài.

Trong mộng, chàng thanh niên tích cực, lạc quan, xán lạn, có người nhà quan tâm anh, có bạn gái kết giao 4 năm, nhưng trong ngày kết hôn anh xuyên qua 3 năm sau, một người đàn ông tên Thiện Tịch tự xưng là người yêu 3 năm sau của anh, yêu thương anh trăm bề, là nhân vật hoàn mỹ như trong tưởng tượng, anh bài xích Thiện Tịch, chống lại Thiện Tịch, không ngừng đi tìm chân tướng. Mà chân tướng đúng như kỳ vọng của anh từ từ nổi lên mặt nước, cứ như hết thủy triều đã được sắp đặt, chỉ cần trong lòng anh nghĩ thế nào thì chân tướng chính là thế đó. Mãi đến khi anh dần phát hiện, hóa ra anh vẫn luôn sống trong mộng.

Bộ phim kết thúc.

Châu Kiều ngồi yên lặng trong khán phòng.

Đây chỉ là mộng.

Châu Kiều tự nói với mình.

Cánh cửa của phòng chiếu phim đã được mở ra từ bao giờ.

Châu Kiều đi từng bước ra ngoài.

Trong khoảnh khắc ánh mặt trời chiếu xuống người anh, Châu Kiều tỉnh lại, anh phát hiện mình đang nằm trên bậc thang, vừa rồi anh bất cẩn giẫm hụt nên té xuống.

Anh thấy Thiện Tịch sốt ruột đi về phía anh.

“Có bị gãy xương gì không?” Thiện Tịch đau lòng hỏi, ngữ điệu dịu dàng.

“Em không sao,” Châu Kiều đưa tay ra, ôm chặt Thiện Tịch, thấp giọng nói, “Em yêu anh.”

Tôi có một người yêu hoàn mỹ.

Anh ấy tuấn tú đẹp trai, gương mặt hòa nhã dịu dàng.

Anh ấy biết làm sandwich thơm ngon.

Đôi môi anh ấy tựa như có ma lực, làm tôi lưu luyến.

Nụ cười anh ấy tựa như có ma lực, làm tôi si mê.

Anh ấy yêu tôi tha thiết, ngăn cản tất cả những thứ gây khó chịu cho tôi.

Anh ấy yêu tôi say đắm, diệt trừ hết thảy những chương ngại vật cho tôi.

Anh ấy yêu tôi tha thiết.

Yêu tôi say đắm.

Yêu tôi.

– Hết –

= = = = =

Lời tác giả:

Xong, chính thức hoàn.

Sau đây sắp xếp lại nội dung một tí:

Mộng với hiện thực trái ngược nhau, thực tế Châu Kiều là chàng trai lầm lì hướng nội thất nghiệp, sinh nhật ngày 2 tháng 1, còn Châu Kiều trong mộng là chàng trai lạc quan xán lạn có chí tiến thủ, sinh nhật ngày 19 tháng 12, cũng chính là sinh nhật của Thiện Tịch ngoài đời thực.

Châu Kiều khao khát tình yêu của Thiện Tịch, cũng khao khát trở thành người giống Thiện Tịch, vậy nên trong mộng Châu Kiều có ngày sinh nhật của Thiện Tịch, có người thân và bạn gái, cùng với đó, ở hiện thực anh cực kỳ bài xích Thư Tuệ, anh không muốn Thư Tuệ làm bạn gái của mình, nên trong mộng dáng vẻ của Thư Tuệ đã biến thành của cô bạn học có thể làm anh an lòng.

Còn Thư Tuệ ngoài đời thực thì biến thành em gái ruột của Thiện Tịch đúng như ước nguyện của anh, cũng chính là người tên Thiện Bản. Trong lòng anh chất chứa sự căm ghét và hận thù với Thư Tuệ, cho nên trong mộng, Thư Tuệ – cũng chính là Thiện Bản – biến thành anh, người lầm lì hướng nội là Thiện Bản, người có tính thần thất thường là Thiện Bản, người tự sát cũng là Thiện Bản, đồng thời như trong kỳ vọng của anh, trong mộng, Thiện Tịch đã vùng cờ lê với Thiện Bản.

Sở dĩ dễ dàng tìm ra được laptop của Thiện Bản, thấy nhật ký với video là bởi vì toàn bộ mộng cảnh đều do Châu Kiều sáng tạo, tất cả những hướng phát triển của nội dung vở kịch đều căn cứ theo suy nghĩ trong

lòng Châu Kiều, mỗi khi chạm vào manh mối nào có liên quan đến hiện thực, Châu Kiều sẽ tự bảo vệ mình mà ảo tưởng ra một chân tướng khác.

Nên mới hư cấu ra cái chân tướng [Thiện Tịch giết chết em gái Thiện Bản] đó. Trong mộng, Châu Kiều vô cùng ghét bỏ Thiện Tịch là vì trong tiềm thức của anh, anh hi vọng mình quên đi Thiện Tịch, cũng hoảng sợ Thiện Tịch bị mình giết chết, vì thế trong mộng Thiện Tịch mới nói ra câu “Có trời mới biết anh muốn giết em đến nhường nào” với Châu Kiều. (Chương 5)

Châu Kiều là một nhân vật bi kịch, anh ấy khát vọng tình yêu, lại bị tổn thương sâu sắc bởi chính tình yêu chân thành. Anh cũng từng cố gắng rời khỏi cái tình yêu vô vọng ấy, “Giá mà mình không yêu Thiện Tịch đến vậy thì tốt quá” “Nếu người mình yêu là cô bạn học thì thật tốt”, kết quả càng lún càng sâu, bất lực chìm vào hắc ám.

Dù cho đang ở trong giấc mộng hoàn toàn trái ngược với thực tại, thì cuối cùng Châu Kiều cũng vẫn yêu Thiện Tịch.

Vậy thì cứ sống trong giấc mộng đi.

= = = = =

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-yeu-sau-ba-nam>